

ŠEŠERIOPAS GABRIELIAUS

APSILANKYMO PAS

DANIELIŲ TIKSLAS

 Bet esu toks nustebeęs dėl... mūsų paauglių ši rytą, mažosios, žinote, mažosios „fefe“ ir „fifi“, mažosios, žinote, šešiolikmetės. Ir jos ateina į bažnyčią, žinote, apie... Mergaitės, maždaug tokio amžiaus, jos nori atrodyti gražios, žinote. Jų, žinote, plaukai sugarbanoti, ant viršugalvio; aš atkreipiau į jas dėmesį, kai pamokslavau, vis sviro žemyn, sviro. Ir po kurio laiko, jos braukė juos nuo veido, garbanos pasileido.

² Sesers Daunings mergaitė, ir—ir aš pastebėjau ją. Ir mažoji—mažoji—mažoji... brolio Kolinso mažoji... Kuo ji vardu? Mažoji... [brolis sako: „Bet“—Red.] Beti, mažoji Beti. Aš kaip ir šiek tiek nusijuokiau pats sau. Bet aš mačiau visas gražias, žinote, visas pasipuošusias, ir po to tai tiesiogiai buvo...

³ Na, tebūna palaimintos jūsų širdys, brangiosios, man jūs visada esate gražios. Teisingai. *Gražios*, tai, tai graži dvasia, kuri ateis ir sėdės tokiuose susirinkimuose kaip šis, ir klausysis Evangelijos. Štai kas daro merginą gražią. Ir aš manau, kad kiekvienas tikras vaikinai, už kurio yra verta tekėti, yra tokios pat nuomonės [Broliis Nevilas sako: „Amen“—Red.] Ačiū, pone. Tai gerai. Kažkas sutinka su manimi. Tai, tai tiesa. Gerai. Aš tikiu, kad tai yra Tiesa.

⁴ Taigi, ar tai ne keista? Aš iš karto atverčiau Danieliaus 9, kai atsiverčiau savo Bibliją. Taigi, įprastai aš visiems sakau, kad nenusivilkų savo švarko, kurie turi skylę savo marškiniuose, taigi aš tikiuosi, kad manieji neturi. Bet—bet aš esu išgyvenęs laiką, kuomet negalėdavau jo nusivilkti, turėjau skylę marškiniuose, tikrai. Ir spėjau, kad šituose skylės nėra.

⁵ Taigi, o, aš pats, mes... ir aš manau, kad klausytojai, mes vertiname Šventosios Dvasios Buvimą ši rytą.

Ir mes vertiname bendravimą ir vienas kito buvimą. „Kaip miela, kaip gera, kaip malonu broliams gyventi kartu vienybėje. Tai tarsi brangus patepimo aliejus, kuris teka per Aarono barzdą iki pat jo drabužio kraštų“.

⁶ Šiandien aš nuėjau pavalgyti į „Mėlynąjį Šerną“, ir su kuo gi aš susitikau ten, jei ne su broliu Biliu čia, ir seserimi Dauch, sėdinčiais ten, tiesiog—tiesiog pasiskanaudami valgė keptą vištieną, vieną iš geriausiai atrodančių, kurią man teko matyti, ir tiesiog nuostabiai leido laiką, taip nuoširdžiai tai

darė, žinote. Pakilau laiptais aukštyr ir sutikau ten didelę dalį bažnyčios ir jie net norėjo apmokėti mano pietus. Taigi, tai buvo tikrai malonu, aš vertinu tai.

⁷ Kai grįžau namo, ten pasirodė Bilis su pomidorų dėže, kurią kažkas man atvežė, iš pat tos gražios, vėsios Džordžijos valstijos iš ten, kur ten yra taip vėsu, jie man minėjo, apie šį metą.

⁸ Tuomet, lauke sutikau vaikinuką. Ašėjau po savo asmeninių pokalbių šią popietę, irėjau pro bažnyčią, maždaug prieš pusantros valandos, ir nedidukas... toks jaunas vaikinukas lauke, jis pasakė... Aš pasakiau: „Karšta“.

Jis atsakė: „*Teip* ir yra!“ Aš supratau, kad jis iš Džordžijos, todėl jis pasakė: „Tikrai karšta Džordžijoje!“

⁹ Na, mes stengiamės išvengti karštesnės vietos, ar ne? Štai dėl ko mes ir esame čia.

¹⁰ Labai jums ačiū, draugai, už visą jūsų gerumą. Ką aš be jūsų daryčiau? Tiesiog ką—ką aš be jūsų daryčiau? Jeigu aš neturėčiau nei vieno, kuris mane mylėtų, nei vieno, kuris klausytųsi Žinios, visa mano Žinia būtų visiškai nieko verta. Aš negaliu jos pamokslauti telefono stulpams ir medžiams. Jie to nesupras. Taigi, tai turi būti tokie žmonės kaip jūs visi, kurie ateis ir klausysis to. Ir kai jūs ateinate ir sėdite tokioje karštoje vietoje kaip ši, ir tai yra... Mano žmona pasakė, kad ji vos „neiškepė“ ten būdama šį rytą. Ir matyti žmones ir kartais sergančius žmones, kurie sėdi štai tokiuose susirinkimuose, tesuteikia jums Dievas gražius, mielus namus Šlovėje, tai mano malda. Ir aš tiesiog tikiuosi ir vilioosi, kad Jis tai padarys.

¹¹ Taigi, pažiūrėkime. Mano švarkas, kažkas jį iš čia paėmė. Ir aš turiu šiek tiek skaitymo šį vakarą. Kas iš jūsų mėgaujasi pirma dalimi? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] O, jei tik nebūtų taip karšta, mes tiesiog tęstume toliau per visą savaitę, su Apreiškimo Knyga. Man Ji tiesiog patinka. Aš tiesiog gyvenu Joje. Ir jūs melskitės už mane šią savaitę, nes kitą sekmadienį aš... Viešpačiui leidus, aš turiu susieti tai, sudėliojant tas savaites kartu. Ir tai yra kažkas, apie ką aš nieko nežinau. Ir todėl aš tiesiog pasitikėsiu Viešpačiu, kad Jis duos man atsakymą.

¹² Ir aš—aš perskaičiau keletą skirtingų vyrų, kurie—kurie apie tai kalbėjo, kurie apie tai parašė. Aš čia perskaičiau pastabas Dr. Skofildo, didžio mokslo žmogaus, bet tikrai negalėjau sutikti su juo dėl daugelio jo išnašų, kadangi aš nematau to. Kur... Tai turi—tai turi teisingai sudaryti paveikslą.

¹³ Taigi, jeigu jūs dėliotumėte dėlionę, ir pirmas dalykas, kurį pastebėsite, jūs sakysite: „O, šitas dedasi štai čia. Ne, esu tikras šitas dedasi štai čia“. Na, jūs turėtumėte pažiūrėti į savo pavyzdį, kad pamatytumėte, ką jūs darote. Ir tuomet, jeigu jūs—jeigu jūs nepažiūrėsite, jūs visiškai supainiosite savo paveikslą.

14 Taigi, kas, jeigu jūs dėliotumėte . . . turėtumėte paveikslą su didinga, gražia kaimo vietoje, ir karvė skabytų žolę pačioje medžio viršūnėje? Taigi, tai nebūtų teisinga (ar ne?), nes ji neskabo žolės nuo medžio viršūnės. Taigi, štai tuomet yra tokiu būdu, jei jūs, Šventoji Dvasia, nesudėlios šio Rašto kartu. Tuomet, jūs gaunate visą, didingą atpirkimo paveikslą. Štai ko mes norime, Tiesos. Ir kol mes nesužinosime Tiesos, mes tiesiog paliksime tai ramybėje. Ir tuomet, kai Dievas suteiks mums Tiesą, na, tuomet aš apie tai kalbėsiu.

15 Žinote ką? Aš spėju, kad brolis Roy Slaughter ir—ir kai kurie iš senbuvių čia, kurie pradėjo labai seniai . . . Buvo maždaug, spėju, pirmus tris ar keturis mano tarnavimo metus, tiesiai čia, bažnyčioje, aš net nepamokslaudavau pragaro tema, nes aš—aš negalėjau atskirti, ar tai buvo liepsnojanti vieta, ar tai buvo kapas. Ir kaskart Žodžiui kalbant apie *kapą*, aš imdavau vertimą, kur pasakyta „*Hadas*“. „*Hadas*“ yra „kapas“. Kaskart kai ten buvo kalbama apie pragarą, „*Hadas*, kapas“. Ir aš tiesiog palikau tai ramybėje, kol aš iš tiesų atradau apie ką kalbėjau, tuomet aš pamokslavau apie pragarą, taigi, kai aš tikrai atradau visą paveikslą ir pamačiau kur jis buvo. Nes aš jaučiu, kad tarnautojas yra atsakingas prieš Dievą už tai, ką jis pasako susirinkimui, nes jie būtent to ir laikysis. Ir todėl tuomet, kas, jeigu dėl manęs jie laikysis netinkamo dalyko ir tuomet ateis laikas, kai tas dalykas nebegalės išlaikyti? Suprantate?

Ir tame regėjime, kuri Viešpats man suteikė prieš kuri tai laiką, kuomet tie milijonai . . . kai Tas, kuris kalbėjo su manimi, pasakė: „Pirmiausia, tu būsi teisiamas pagal Evangeliją, kurią pamokslavai“.

16 Aš pasakiau: „Aš pamokslavau tą patį, ką Paulius pamokslavo ir kiti iš jų“.

17 Ir visi tie milijonai balsų sušuko: „Mes remiamės tuo“. Tai buvo viskas. Suprantate? Teisingai.

18 Todėl, aš noriu tęsti toliau šį vakarą, taigi, kad mes per ilgai neužtrukume. Ir nepamirškite dabar. . . Taigi, šį rytą. . . Aš turėjau čia nedaug užrašų. Šį rytą aš kalbėjau apie Danielių nelaisvėje, Gabrielius atėjo pas jį ir davė jam nurodymus apie ateitį. Štai ką mes turėjome šį rytą, nurodymus apie ateitį.

19 Taigi šį vakarą mes kalbame apie „*Šešeriopą Gabrieliaus apsilankymo pas Danielių tikslą*“. Kitą sekmadienį, Viešpačiui leidus, patalpinsime tas septyniasdešimt savaičių į tą vietą, kuriai jos priklauso, laiko elemente. Ir kur mes stovime? Taigi, jeigu mes tik galėtume tai surasti ir tikrai užtikrinti tai, tuomet mes tiesiog žinosime valandą, kurioje mes gyvename. Taigi, mes nesužinosime kada Jis ateina; niekas to nežino. Pats Jėzus to nežino. Jis pasakė, kad Jis nežinojo. Jis pasakė, kad tik Tėvas tai žinojo. Net Angelai to nežino. Niekas iš mūsų nežino kada

Jis ateina, bet mes galime pasakyti valandą, kurioje . . . laiką, kuriame mes gyvename, žinant kaip arti mes galime būti.

²⁰ Taigi, kad šiek tiek vienas užėitų ant kito, nes vaikinai įrašo tai į garsajuostas . . . Įrenginiai veikia galinėje patalpoje. Ir garsajuostės, žinoma, jos yra visur išsiunčiamos.

²¹ Taigi, šio ryto pamokoje po to, kai mes apžvelgėme 4-ą ir 5-ą skyrius, tuomet mes iš karto perėjome . . . pradėdami 9-u Danieliaus skyriumi. Ir taigi, ši vakarą mes toliau tęsiame 9-ą skyrių. Prieš mums prie to pereinant, tiesiog palenkime savo galvas minutėlei ir pasikalbėkime su Žodžio Autoriumi.

²² Mūsų maloningasis Dieve, mes esame tikri, kad Tu žinai pačius mūsų širdies ketinimus. Tu žinai, kodėl mes esame čia. Ir Tu žinai, kad ši vakarą mes neatėjome tik dėl to, kad galvojame, jog tai būtų puiki vieta atėjimui, kad šiek tiek atsipalaiduoti popietės metu. Tėve, aš nemanau, kad čia yra nors vienas žmogus tuo tikslu. Aš tikiu, kad mes esame čia ši vakarą, nes mes esame neperkalbamai nuoširdūs, atviri, ir norintys sužinoti „TAIP SAKO VIEŠPATS“.

²³ Mes mylime Tave, Viešpatie, ir mes mylime Tavo Žodį. Ir jei tai vieta, kurią Tu mums parūpinai, tiesiog stogas virš galvos ir šie betoniniai blokai, mes esame dėkingi Tau už šią vietą. Nes mes tikime, kad anapus padangių yra Namai, kurių link mes einame. Ir galvojame apie savo protėvius, kurie net neturėjo šios privilegijos, ir tai priverčia mūsų širdis nusižeminti gėdoje, Viešpatie, net pasiskusti.

²⁴ Dabar, Tėve, mes meldžiame Tave, kad Tu ši vakarą atvertum mums Raštą. Ateik, eik šalia kiekvieno iš mūsų, mums einant šiuo keliu ši vakarą. Kalbėk mums taip, kaip Tu kalbėjai tiemsėjusiems į Emausą iš Jeruzalės. Kad, kai ši vakarą tarnavimas bus pasibaigęs, mes galėtume sugrįžti į savo skirtingus namus ir pasakyti: „Ar nedegė mummyse mūsų širdys, kai mes girdėjome Jį kalbantį per Savo Žodį!“

²⁵ Palaimink skaitymą. Palaimink mano menkas pastangas, Viešpatie. Atverk mano lūpas tam, kas yra teisinga ir užverk jas tam, kas yra klaidinga. Ir priimk šlovę Sau ir šlovę Tavo žmonėse, kad jie galėtų matyti valandą, kurioje mes gyvename ir artėjanti Viešpaties Jėzaus Atėjimą. Nes mes prašome to Jo—Jo Vardu, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

²⁶ Taigi, pereinant, kelioms minutėms sugrįžkime prie mūsų Rašto vietų, mes randame, kad Danielius buvo nelaisvėje ilgas šešiasdešimt aštuonis metus. Pagalvokite apie tai! Taigi jūs, turintys savo popierių ir pieštuką, kurie ši rytą tai praleidote, galėsite tai pasižymėti ši vakarą. Nuo 606 m. prieš Kristų iki 538 m. Iš 606 atimkite 538 ir gausite šešiasdešimt aštuonis metus, kuriuos Danielius praleido . . . nelaisvėje; neturėjo bažnyčios į kurią eiti, neturėjo pamokslų klausymui, nieko. Bet jis turėjo

kai kurias knygas ir ritinius, kur pranašas iki jo pranašavo, tai buvo—buvo Jeremijas.

²⁷ Taigi, nagrinėdamas Rašto vietas jis pamatė, kad laikasėjo į pabaigą, kad septyniasdešimties metų laikas... Ir Danielius tvirtai tikėjo kiekvienu žodžiu, kurį pranašas Jeremijas ištarė. Ir aš sakau šiai mano klasei ši vakarą: Ar mes turėtume tikėti mūsų pranašais. [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Taip, pone. Nes Viešpaties Žodis atėjo pranašams. Jie turi „TAIP SAKO VIEŠPATS“. Ir tikras pranašas niekada nesiskirs nuo kito pranašo žodžio. Jie niekada nepadarys taip, kad Tai sakytų kažką, ko Tai nesako. Jie sakys būtent tiksliai tai, ką pasakė tikras pranašas, tai padaro juos pranašu. Tuomet, kai jie tai supranta ir po to jie išpranašauja tai, kas ateis, žinodami tai, su baime savo širdyje, kad nepasakytų kažko klaidingo ir kad tai nenuvestų kieno nors į šalį. Mes niekada nenorime taip padaryti. Mes norime būti visiškai užtikrinti, kad mes turime Viešpaties Žodį prieš pasakydami: „TAIP SAKO VIEŠPATS“. Suprantate? Tai turi būti absoliuti, tiesioginė žinia nuo Dievo Sosto arba mes niekada neturėtume to sakyti.

²⁸ Taigi, nagrinėdamas Rašto vietas jis pamatė, kad septyniasdešimt metų baigiasi. Taigi, jis buvo ten šešiasdešimt aštuonis metus, liko dveji metai iki tol, kol Dievas sugražins Savo tautą į tėvynę.

Kol buvo maldoje, mes sužinojome, kad ten iš Dangaus atėjo galingas Angelas. Ar kas nors galite pasakyti jo vardą? [Susirinkimas sako: „Gabrielius“—Red.] Gabrielius. Ir jis yra Angelas žydų bažnyčiai. Kas iš jūsų tai žino? Visur, Gabrielius. Gabrielius yra pasiuntinys bažnyčiai, žydų bažnyčiai; atėjo pas Mariją; Jis atėjo pas Zachariją. Visada, Gabrielius. Ir Jis yra vienas iš didžiųjų Dangaus Angelų. Ir ar ne Jis perdavė mūsų broliui Danieliui tokių nuostabų pasveikinimą nuo Dievo! „O, Danieliau, didžiai mylimas!“

²⁹ Ar dėl to jums nepasidarytų gera, pagalvojus, kad Dievas jus myli? Jeigu aš nebūčiau didžiai mylimas, aš tiesiog norėčiau žinoti, kad aš esu nors šiek tiek mylimas Ten, o jūs? Žinoma. Tiesiog... Jis galvoja apie mane, kartas nuo karto, man tiesiog norėtųsi šaukti, pagalvojus, kad Jis net rūpinasi manimi. Ir mes turime garantiją, kad Jis rūpinasi mumis, kadangi „mums dar būnant nusidėjėliais, Kristus numirė vietoj mūsų“, broli. Ir taigi, kokie mes buvome svetimi Dievui, dabar padarė mus artimus Dievui ir suteikė mums mūsų išgelbėjimo užstatą, kuris yra Šventoji Dvasia. Ir su ten esančiu tikėjimu, kuris pakelia mus virš pasaulio dalykų, ir mes praeiname virš to. Tai šlovinga. Ar ne? Gerai.

³⁰ Kol buvo maldoje, Gabrielius atėjo ir pasakė jam ne tik, kad dar liko du metai prieš jiems sugrįžtant į tėvynę, bet pasakė jam visą tos tautos kelionės tikslą. Pagalvokite apie tai! Visą kelionės

tikslą, kiekvienos kelionės žemėje, Gabrielius tai paaiškino Danieliui. Pasakė, kad Jis buvo pasiūstas pasakyti Danieliui šį didį dalyką. Kaip turėjo jaustis tas pranašas! Ir Jis pasakė jam, kad tautai buvo paskirta septyniasdešimt savaitių, iki pabaigos; tai pabaigos laikas, kol viskas bus pasibaigę, pabaiga. Jis pasakė: „Yra septyniasdešimt savaitių“.

³¹ Kai kurie iš jų tam priskiria mėnesius, kai kurie dienas, kai kurie . . . Hm! Jei faktiškai tai yra savaitės, yra tik apie du su ketvirčiu metų, ar vieneri su ketvirčiu metų iš jų. Ir, matote, jūs . . . Štai kur mes turime įsitikinti, kad esame teisingi.

³² „Septyniasdešimt savaitių skirta tavo tautai“. Kokiam tikslui? Dėl ko? Kieno tautai tai buvo nustatyta? Danieliaus tautai, žydams. Ir dėl ko tai buvo skirta? Ne tik Danieliui, bet šventam Danieliaus miestui; suprantate, šventam Danieliaus miestui. Dabar, klase, koks buvo šventas Danieliaus miestas? [Susirinkimas sako: „Jeruzalė“—Red.] Jeruzalė.

³³ Ir dabar mes imsime, galbūt priešime prie to šį vakarą, kur buvo Jeruzalė? Kas įkūrė Jeruzalę? Ar jūs kada nors pagalvojote apie tai? Kas įkūrė Jeruzalę? Kada ji buvo įkurta? Mes priešime prie to po kurio laiko. Kas įkūrė Jeruzalę? Vaikine, tai mažytis dalykėlis, paslėptas ten kamputyje, bet Jis tikrai pasako tai. Taip, pone. Kas įkūrė Jeruzalę ir kada ji buvo įkurta? Gerai. Ir tai yra šventasis Danieliaus miestas.

³⁴ Ir mes suprantame, kad tas miestas, kuris dabar du tūkstančius metų yra prakeikime, bus atstatytas ir iš naujo įkurtas. Ir šventyklos garbinimas bus įsteigtas taip, koks jis buvo pradžioje. Teisingai. Jeruzalė bus, taigi, ir ten bus auka, kasdienis aukojimas vėl lygiai kaip taip buvo iš pradžių. Mes įsigilinsime į didžiąją dalį to, spėju, šį vakarą, ar į didesnę dalį.

³⁵ Taigi, aš noriu, kad jūs žinotumėte, draugai, kad kalbėdamas apie šiuos dalykus, aš tikrai atidedu mokymo savaites. Bet tiesiog tarsi paliečiu tai, kad kai oras atvės ar šiek tiek vėliau, kai mes įeisime į tuos Septynis Antspaudus, Septynis Dubenis, Septynis Trimitus, visus tuos dalykus, kad aš galėčiau pasiremti minėtais dalykais ir pasakyti: „Ar jūs prisimenate Septyniasdešimt Danieliaus savaitių? Ar jūs prisimenate Bažnyčios epochą, kai tai prasidėjo ir kas įvyko?“ Ir šios septyniasdešimt Danieliaus savaitių apima nuo bažnyčios pakilimo iki Bažnyčios sugrįžimo. Būtent šis tarpsnis ir apima tai. Taigi, dabar, ne visos septyniasdešimt Danieliaus savaitių; dalis jų. „Yra skirtos septyniasdešimt savaitių“.

³⁶ Taigi, Jo apsilankymas turėjo šešeriopą tikslą - pasakanti jam, kas įvyks. Taigi, buvo šešeriopas Jo atėjimo tikslas. Taigi, šį vakarą, aš manau, kad mes sustosime štai čia, ties Rašto vieta, kurią mes turėjome šį rytą, kur buvo šešeriopas tikslas. Štai taip. Taigi, mes atrandame, kad ten buvo šešeriopas tikslas, vienas

iš to. Taigi, atsiverskime . . . ketvirtą skyrių, . . . ketvirtą eilutę . . . 24-ą eilutę iš Danieliaus 9-o skyriaus.

Ir septyniasdešimt savaitių skirta tavo tautai . . .

Taigi atminkite, tai yra visa izraelitų kelionė šioje žemėje. Jos yra skirtos. Septyniasdešimt savaitių yra tiesiog skirtos. Tai viskas, kas yra skirta žydams.

. . . tavo tautai ir tavo šventajam miestui, . . .

Todėl šios septyniasdešimt savaitių, dabar nepraleiskite to, tai apreišk nuo to laiko iki žydų pabaigos laiko, ir taip pat iki Jeruzalės pabaigos, kol ten bus pastatytas naujas miestas. Dabar, o, aš tikiuosi, kad mes įeisime į tai, tikrai gerai ir giliai šį vakarą.

. . . skirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui, . . .

(Kam?) . . . kad užbaigtų nusižengimą, . . .

³⁷ Ką Jis jam dabar pasakė? Jis bandė sužinoti, kiek laiko tai truks. „Aš žinau, kad mes esame pabaigos laike“. Kaip mes dabar esame, „Viešpatie . . .“

³⁸ Kiek iš šios klasės, šį vakarą tiki, kad mes esame pabaigos laike? Pasakykite: „Amen“. [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Ačiū. Mes esame pabaigoje. Taigi, mes stengiamės atrasti, su Dievu, tiesiog kiek laiko tai truks. Kokioje dienoje mes gyvename? Štai kodėl mes sugrįžtame atgal ir paimame šiuos pranašus ir taip toliau, ir stengiamės išsiaiškinti, kur mes esame.

³⁹ Būtent tai ir padarė Danielius. Jis nukreipė savo veidą į Dievą. Kiek iš jūsų šiandien skaitėte Danieliaus 9? Pakelkite savo rankas. Gerai. Matote, jo malda, kaip jis atliko savo išpažinimą apie savo tautą ir savo išpažinimą apie save. Jis norėjo būti tikras, kad sužinos, kada jie turi sugrįžti, kadangi jis norėjo paruošti tautą sugrįžimui.

Taigi, aš stengiuosi padaryti, išsiaiškinti, kada mes iškeliausime, ir paruošti žmones pakilimui, kurie buvo pasiruošę. Ir mes nukreipėme savo veidą į Dievą per maldas ir prašymus, kad sužinotume: „Viešpatie, kokioje valandoje mes gyvename?“

⁴⁰ Mes matėme kaip vyksta visi tie įvairūs dalykai; mes matome pasaulį chaose. Mes matome, kad laikas jau arti. S- . . . rankraštis yra ant sienos, viskas, ką pasakė Dievas. Mes girdime mūsų prezidentą kalbantį apie kitą karą, tiesiog dabar artėjantį. Mes girdime pranašavimus: „Per, o, kelių valandų bėgyje, po išpranašauto karo, kad iš valstybių liks ne kas kitas kaip vulkaninės dulkės“. Ir mes žinome, kad mes tai turime.

Taigi mes žinome, kad prieš tam įvykstant Bažnyčia turi išeiti. Taigi, „Viešpatie, kur mes esame?“ Štai dėl ko aš tikiu, kad Jis leis mums sužinoti. Mes nukreipėme savo veidus, kad sužinoti. Taigi, iš pradžių, išsiaiškinkime.

Septyniasdešimt savaitių skirta tavo tautai...tavo šventajam miestui, kad užbaigtų nusižengimą... padarytų galą nuodėmei, atliktų sutaikymą už neteisybę...įvestų amžiną teisumą, ... užantspauduotų regėjimą bei pranašystę ir pateptų Švenčiausią.

41 Tai buvo šešerio pas Gabrieliaus apsilankymo tikslas.

42 Dabar pradėkime nuo pirmojo numerio. Jeigu norite tai pasižymėti, jūs, kurie turite pieštukus. Pirmasis numeris: „Kad užbaigtų nusižengimą“, tai yra pirmasis dalykas. Taigi, kad užbaigtų Izraelio nusižengimus, kuris nusižengė prieš Dievą, tai bus nusigręžimas nuo Jokūbo bedievytės.

Dabar, kad rasti tai, atsiverskime Romiečiams. Romiečiams 11-ą skyrių ir pradėkime nuo Romiečiams 11, 21-os eilutės. Taigi, prie ko mes prieiname? „Nusižengimų užbaigimo“. Romiečiams 11:21. Gerai.

Nes jei Dievas nepagailejo prigimtinių šakų... (Kuriomis buvo kas? Izraelis)...žiūrėkis...kažin ar pagailės tavęs.

Taigi, aš noriu, kad jūs, kai grįšite namo, perskaitytumėte visą 11-ą skyrių. Aš tiesiog skaitau šitai, kad...Pasižymėkite visą 11-ą skyrių ir perskaitykite jį.

...nepagailės tavęs.

Todėl pamatyk Dievo gerumą...ir griežtumą: tiems, kurie nupuolė, ...bet tau - gerumas, jei pasiliksi gerume: kitaip tu...būsi iškirstas, taip pat būsi iškirstas.

Ir jie taip pat, jei nepasiliks ne...jei nepasiliks netikėjime, bus iškiepyti: nes Dievas yra pajėgus juos vėl iškiepyti.

Suprantate, sako, kad bus laikas, kai pagonys bus iškirsti, o Izraelis vėl sugrįš.

Juk jei tu buvai iškirstas iš—iš alyvmedžio, kuris yra laukinis prigimtimi (pagonys), ir buvai iškiepytas prieš prigimtį... .

Mes buvome priešingi prigimčiai, svetimi, be pasigailėjimo, be Dievo, visiškai be jokios vilties. Ir Dievas iš Savo malonės suteikė mums šansą, iškirto teisųjį Izraelį dėl nusižengimų ir patraukė juos į šalį, lau-...iškiepytas alyvmedis, ir iškiepijo laukinį alyvmedį, priešingai prigimčiai.

...į gerą...alyvmedį: tai kaip dar labiau šitie, kurie yra prigimtines šakos, bus iškiepyti į savo pačių alyvmedį?

Gerai, skaitykime toliau.

Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, idant nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtimais; kad Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas . . . ištikęs aklumas, ištikęs Izraelį, kol įeis . . . pagonių pilnuma.

43 Kol Dievas neužbaigė su pagonimis, Izraelis buvo apakintas. Jie pasinėrė į nuodėmę ir nusižengimus prieš Dievą, nes Dievas apakino jų akis tam, kad mes galėtume būti įskiepyti. Suprantate? Dabar 26-a eilutė:

Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis: . . .

44 Dievas juos sąmoningai apakino dėl jūsų ir manęs. Jie negali matyti, nes Dievas juos apakino. Ir visas Izraelis, tikrasis Izraelis, bus išgelbėtas. Ką pasakė Angelas? Šlovė! „Kad užbaigtų Izraelio nusižengimą! Aš atėjau tau pasakyti, kad ateis laikas, kai Izraelio nusižengimas bus užbaigtas“. Dievas nukirs tą laukinę šaką ir įskiepytą ją, atgal, vėl į tą tikrąją šaką.

45 O, kartais tai priverčia mano širdį spurdėti, matant tuos vargšus, menkus žmones iškertamus, nežinančius kur jie eina; ir pagalvojus, kad Dievas iš Savo malonės padarė tai tam, kad aš galėčiau būti išgelbėtas. Apakino jų akis nuo jų paties Mesijo, užvėrė jų ausis, kad jie negalėtų Jo girdėti; visgi žiūrėjo tiesiai į Jo stebuklus ir žvelgė tiesiai į Jo stebuklus ir dalykus, kuriuos Jis darė.

46 Mato, aš manau, 12-ame skyriuje ar 8-ame, ar 12-ame skyriuje pasakė: „Nors Jėzus padarė tiek daug stebuklų, jie vis tiek negalėjo patikėti“. Nes Dievas pasakė: „Jie turi akis ir jie negali matyti, ir ausis ir jie negali girdėti; kad jie nepamatytų savo akimis ir neišgirstų savo ausimis, ir aš jų neatversčiau“. Bet, kad mes galėtume turėti šansą, Jis užtraukė uždangą prieš Savo Paties vaikų akis, nuvijo Savo Paties vaikus nuo stalo ir atidavė juos Dvasios skurdumui, kad Jis galėtų surasti . . . kad mes galėtume turėti šansą gyventi, suteikdamas mums Gyvenimą. Vėl 26-a eilutė.

Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis: kaip yra parašyta: „Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievystę nuo Jokūbo:“

47 Taip, vieną iš šių dienų, Jis ateis prie Siono Kalno. Ant Alyvų kalno jie atpažins Jį ir visas Izraelis sužinos, kad tai yra Jis. Su pagonimis tuomet bus užbaigta. Ta šaka, kuri buvo įskiepyta, Dievas paims jos vaisius, kurie buvo surinkti. Ir ta laukinė šaka bus . . .

48 Ir taigi, atminkite, kad štai ten, kai skaitote, Jis sakė: „Jei tos šaknys buvo šventos, ir tos šaknys buvo šventa Šaknis, taip pat vaisius, kuris išaugs iš tos šventos Šaknies atneš šventą vaisių“. Ir jeigu ta Šaknis buvo Jėzus Kristus, Kuris yra ir Šaknis ir Dovydo palikuonis; jeigu ta Gyvybė buvusi Jame, perėjo per žydų kartą ir buvo iš jų iškirsta, ir jų akys apakintos, kad mes

galėtume matyti, mūsų gyvenimas turės atitikti tą palaimintąją Saką. O, taip, broli. Teisingai.

⁴⁹ Dievas juos iškirto sąmoningai ir apakino jų akis, kad mes galėtume turėti šansą matyti, suteikdamas mums galimybę. O mes vaikštome, tarsi būtume kažin kas. Paulius jiems čia sako: „Būkite atidūs, kaip jūs tai darote. Būkite atidūs! Nes jei Dievas nepasigailėjo prigimtinės šakos, kaip Jis turės daugiau pasigailėjimo laukinei šakai, kuri jau...“

Taigi mes vaikščiojame ir sakome: „Aš presbiterionas! Aš metodistas! Aš baptistas! Aš sekmininkas!“ Dievui tai nieko nereiškia. Jūs turite gimti iš naujo iš tos Šventosios Dvasios, kuri kilo iš Šaknies. Bet Jis atėjo. . .

⁵⁰ Taigi, atminkite, Jis kalba ne apie pagonis. Aš tiesiog pateikiu tai čia, kad jūs galėtumėte pamatyti, kur pagonys turi savo šansą.

⁵¹ Bet Jis atėjo „užbaigti nusižengimą“, užbaigti tai. Taigi, jeigu mes vėl sugrįšime prie Danieliaus ir sužinosime, kad Danieliuje, mes sužinome čia, 24-oje eilutėje. Gerai. „Kad užbaigtų nusižengimą“. Užbaigtų ką? Kad užbaigtų Izraelio nusižengimą.

Kas yra *nusižengimas*? Tai - eiti prieš kažką. Nusižengti prieš mane, tai padaryti man kažką pikto. Nusižengti prieš jus - tai padaryti jums pikta.

Taigi, Izraelis padarė pikta Dievui. Ir kas nutiks šią septyniasdešimtą savaitę? Dievas užbaigs Izraelio nusižengimą. „Nusižengimo užbaigimas“, bus „nuodėmingumo pašalinimas nuo Jokūbo“. Ir tuomet visas Izraelis atgims iš naujo. Visi jie gaus Šventąją Dvasią.

Taigi, antrasis numeris, užsirašykite tai ant savo lapo.

⁵² Mes galėtume apsistoti ties tuo ilgam, bet aš nenoriu pradėti pamokslauti apie tai. Tiesiog noriu pakalbėti su jumis, kad jūs galėtumėte iš arti tai pamatyti. Kai mes įsigilinsime į šiuos Septynis Antspaudus, tuomet jūs tiesiog pereisite per Bažnyčią, per Antspaudus, per Rykštes ir žinosite, kur mes stovime. Gerai.

⁵³ Antrasis numeris, „Padarytų galą nuodėmėms“. Taigi, dar kartą perskaitykime, Danieliaus.

. . . *kad užbaigtų . . . nusižengimą ir – ir padarytų galą nuodėmėms, . . .*

Tai yra antras Jo atėjimo tikslas. Pirmas, yra užbaigti Izraelio nusižengimą; ir padaryti galą nuodėmėms. Kur Izraelis nusidėjo? Kur jie padarė savo esminę nuodėmę? Kur jie atsiskyrė nuo Dievo?

⁵⁴ Dabar atidžiai klausykitės. Atsiverskime Švento Mato 24. Ir štai kur Izraelis padarė savo lemtingą klaidą. Čia, kur ji padarė savo paskutinę nuodėmę, ir tai priežastis, dėl kurios ji

yra šiandieninėje būklėje. Mato, Švento Mato 27-as skyrius ir 27-o skyriaus 25-a eilutė. Pradėkime maždaug, nuo 21-os eilutės.

Valdytojas atsakydamas tarė jiems: „Kurį iš tų dviejų norite, kad jums paleisčiau?“ Ir jie tarė: „Barabą“.

Taigi prisiminkite, tai Izraelis. „Barabą!“

Pilotas tarė jiems: „Tad ką man daryti... su Jėzumi, kuris vadinamas Kristumi?“ (Pasiklausykite jų!) Jie visi jam atsakė: „Tegul jis būna nukryžiuotas“.

Atminkite, tai yra jų Mesijas, apie kurį Danielius sakė, kad ateis. Prisimenate šį rytą pamokoje čia: „Jis bus nužudytas ne dėl Savęs“, ne už kažką, ką Jis padarė.

... „Tegul jis būna nukryžiuotas“.

Ir valdytojas tarė: „Kodėl, ką pikta jis padarė?“ Bet jie dar daugiau šaukė, sakydami: „Tebūna jis nukryžiuotas!“

Tuomet Pilotas pamatė, kad nieko negali laimėti, o... tik sukilo sujudimas, ir jis paėmė vandens ir nusiplovė savo rankas minios akivaizdoje, sakydamas: „Aš esu nekaltas dėl šio teisiojo asmens kraujo: jūs... žinokitės“.

55 Pasiklausykite! Čia yra jų klaida. Štai jų nuodėmė.

Tada tauta atsakė... ir tarė: „Tebūna jo kraujas ant mūsų ir ant mūsų vaikų!“

56 Štai kur jie tai padarė. Jis dėl jų užbaigė nuodėmę. Kaip Jis galėjo padaryti ką nors kitą, kaip tik atleisti jiems, žinodamas, kad Jis turėjo apakinti jų akis, kad mes galėtume įeiti? Tai tarsi Jo paties vaikai prašantys Jo Kraujo. Ir jie buvo apakinti, ir Jis žinojo, kad jie buvo apakinti. Dėl šios priežasties Jis meldė jiems atleidimo. „Atleisk jiems, Tėve, nes jie nežino, ką jie daro“. Jie buvo akli. Jie buvo apakinti vardan mūsų. Jie padarė tai savo netikėjime. Bet kai jie vėl Jį pamatys... Amen!

57 „Padarys galą nuodėmei“. Kas yra nuodėmė? Netikėjimas. Jie netikėjo, kad tai buvo Mesijas. Jie negalėjo pamatyti, kad Jis yra Mesijas, tačiau Jis padarė visus ženklus, kuriuos Mesijas turėjo padaryti. Tačiau jie negalėjo to pamatyti. Jie buvo akli.

58 Taigi, kai jūs matote žmones sakant: „Aš netikiu Dievišku išgydymu. Aš negaliu to suprasti. Aš negaliu suprasti šio Šventosios Dvasios krikšto“. Nepykite ant jų; jie yra akli. Jie sako: „Aš negaliu suprasti šios Jo Atėjimo Žinios. Aš negaliu suprasti šio Šventosios Dvasios krikšto. Aš negaliu suprasti gyvatės sėklos. Aš negaliu suprasti šių dalykų“. Jie yra akli ir to nežino. Tiesiog melskitės už juos. Gerai.

59 Savo netikėjime; bet, kai jie Jį pamatys, kai Jis vėl sugriš, tai padarys galą jų netikėjimui. O, tai bent! Pirmiausia atsiverskime Pradžios 25-ą, 45-ą skyrių ir paimekime to provaizdį. Aš esu

užsirašęs kažkur čia, iš Pradžios 45-o skyriaus, jums, kurie užsirašote pastabas. O, kaip aš myliu šią gerą seną Evangeliją! Gerai. Dabar mes žinome, kur mes esame.

Ar jūs mane gerai girdite, pastato gale? Pakelkite savo ranką, jeigu jūs girdite mane. Aš pritrauksiu šį įrenginį šiek tiek arčiau.

⁶⁰ Dabar mes perskaitysime dalį iš šio Rašto. Aš noriu, kad jūs paklausytumėte, jūs, kurie neturite savo Biblijos. Jūs, kurie turite savo Bibliją, tai Pradžia. Iš pradžių, pradėkime nuo 44-o skyriaus, pradėdant 27-a eilute.

⁶¹ Tai Juozapas, ir Juozapas buvo tobulas Kristaus provaizdis. Mes tai žinome. Kiek iš jūsų tai žino? Savo brolių nekenčiamas. Kodėl? Kadangi jis buvo dvasinis, jis matė regėjimus, išaiškino sapnus. Jis buvo dvasinis žmogus savo brolių tarpe ir jie nekenė jo. O jo tėvas mylėjo jį.

Toks buvo ir Jėzus, nekenčiamas denominacinių bažnyčių, bet mylimas Savo Tėvo Dievo. Kodėl jie nekenė Jo? Kadangi Jis buvo dvasingas. Nes . . . Jie sakė, jie pasakė, kad Jis buvo ateities spėjėjas, šėtonas.

⁶² Jūs prisimenate, ką Juozapo broliai jam pasakė? „Štai ateina tas sapnuotojas“. Suprantate? Suprantate, tas pats dalykas. Ir jie pardavė Juozapą už beveik tą pačią kainą, už kurią Judas pardavė Jėzų, už trisdešimt sidabrinų. Įmetė jį į duobę, nuėjo ir pasakė savo tėvui, kad kažkas jį užmušė, jis buvo negyvas. Bet jis buvo ištrauktas iš duobės. Kristus buvo įmestas į duobę ir buvo ištrauktas. Ir iš ten jis nuėjo į aukščiausią vietą žemėje. Amen! Juozapas atėjo prie faraono dešinės rankos; ir Jėzus atėjo prie Dievo dešinės rankos. Jo gundyme, prieš Jo išaukštinimą. . . Jėzus, prieš Jam būnant išaukštintam, patyrė gundymą.

⁶³ Na, aš manau, tai buvo Bilis Sunday, didis evangelistas, pasakė: „Kiekviename—kiekviename medyje sėdėjo milijonas Angelų, tą nukryžiuavimo dieną, pasakiusių: „Tik mostelk Savo ranka mūsų pusėn. Mes pakeisime čia esančią sceną“. Bet Jis negalėjo to padaryti.

⁶⁴ Kajafas pasakė: „Jis gelbėjo save; kitų jis negali išgelbėti“. Jis ir nežinojo, kad komentavo tai, kas vyko. Jeigu Jis būtų išgelbėjęs Save, Jis nebūtų galėjęs išgelbėti kitų. Taigi, Jis atidavė Save, kad išgelbėtų kitus. Suprantate, tokie akli tam. Dabar jie. . .

⁶⁵ Tuomet, kai jis buvo ten jo išaukštiniame ar prieš jo išaukštinimą, jo gundyme. . . Atminkite, Juozapas buvo pasodintas į kalėjimą, kadangi jis buvo nekaltas.

⁶⁶ Romos, ar izraelitų generolas, vardu Potifaras; Potifaras išvyko, ir išvyko į kelionę. Jis turėjo gražią žmoną, ir jo žmona pakvietė Juozapą ateiti į namus kažką padaryti, Ir ji bandė priversti Juozapą padaryti kažką neteisingo. O jis buvo ištikimas Dievui. Sakau jums, jos visada. . .

67 Jūs moterys, aš šaukiu ant jūsų; dabar aš jums įrodysiu už minutėlės. Suprantate? Moteris yra silpnesnis indas. Aš žinau, kad negali būti blogo vyro, jei prieš tai nėra blogos moters. Bet vyrai, kurie tai žino, vyrai, kurie žinote, jog jūs esate Dievo sūnus, ir pasinaudojate moterimi, gėda jums; nesvarbu, ką ji daro. Ji yra silpnesnis indas, ir jūs tai žinote. Jeigu ji pradeda elgtis ne kaip dama, paimkite ją už rankos ir pakalbėkite su ja kaip su seserimi. Jūs esate Dievo sūnus. Nedarykite tų pikty dalykų. Pažiūrėkite į Juozapą, jis jums buvo pavyzdys.

68 Ir kai Potifaro žmona, ta graži moteris, gerbiama, aukščiausia, viena iš aukščiausių moterų, buvusių toje šalyje, maldavo jį ir įtikinėjo jį. Jis nusigrėžė, o ji sugavo jį ir bandė apkabindama prispausti prie savęs. Ir jis taip staigiai išstrūko, kad nusitraukė apdarą ir pabėgo nuo jos. Taip, pone. Ir kai jis sugrižo, jie pasakė apie jį melą, pasakė, kad jis atėjo jos išniekinti, ir jį paliko jo. . . ir jis paliko ten savo apdarą. Ir už tai jis pateko į požeminį kalėjimą. Tačiau požeminiame kalėjime Dievas buvo su juo, nesvarbu, kur jie jį patalpino.

69 Jis buvo klestėjimo Sūnaus provaizdis. Viskas, ką Juozapas darė, klestėjo. Ir kai Jėzus sugriš Tūkstantmetyje, dėl šios priežasties dykuma pražys kaip rožė. Viskas, ką Jis darys, klestės. Jis yra klestėjimo Sūnus. Kur jūs bepatalpintumėte Juozapą - tai buvo palaiminta. Kur tik yra Jėzus, tai yra palaiminta. Taigi, pakvieskite Jį į savo širdį ir būkite palaiminti.

70 Taigi, mes dabar atrandame, kad Juozapas tada buvo pasodintas į kalėjimą. Ir ten kalėjime buvo du vyrai; vienas iš jų buvo prarastas, o kitas išgelbėtas. Jėzus Savo išbandyme ant kryžiaus, vienas vagis buvo prarastas, o kitas išgelbėtas.

71 Kai Jis buvo išaukštintas Jis nuėjo prie dešinės Dievo rankos. Kai Juozapas buvo išaukštintas, jis nuėjo prie dešinės faraono rankos ir joks žmogus negalėjo kalbėti su faraonu, iš pradžių nepakalbėjęs su Juozapu, ir negavęs leidimo.

O kai Juozapas paliko rūmus. . . O, tai bent! Kai Juozapas paliko rūmus, skambėjo trimitai ir jo priekyje bėgo vyras sakydamas: „Klaupkitės! Juozapas ateina!“ Amen!

Ir kai Jėzus paliks Didenybės dešinę ranką aukštybėje, nuskambės trimitai. Ir kiekvienas kelis priklaups ir kiekvienas liežuvis išpažins: „Jėzus Ateina!“ Žinoma! Bet jei. . .

72 Ir atmintkite, kai jis buvo brolių atstumtas, ką jis padarė? Jis gavo pagonę žmoną; jis gavo egiptietę žmoną. Kai Jėzus buvo atskirtas nuo Savo brolių ten, žydų, Jis vedė pagonę Nuotaką. Bet dabar, po daugelio metų, po to, kai vaikai buvo gimę, Efraimas ir Manasas - jis turėjo šeimą.

73 Tuomet, vieną dieną Jo broliai atėjo jo aplankyti. Žiūrėkite. Mes žinome istoriją, kaip jis ten įdėjo mažą daiktą, kad parsiuštų atgal. Ir elgėsi taip lyg net nebūtų galėjęs kalbėti jų kalba;

turėjo vertėją Hebrajų kalbai, kai pats buvo hebrajas. Ir jų brolis sugrižo. Jie jo nepažino. Jis buvo didis kunigaikštis.

Ir tiesiog dabar, Kristus aplanko žydus, gydo jų ligonius ir panašiai, o jie vis tiek nežino, Kas Jis yra, tas Mesijas.

Pradėkime nuo 44-o skyriaus 27-os eilutės.

Ir tavo tarnas, mano tėvas, mums tarė: „Jūs žinote, kad mano žmona pagimdė man—man žmona pagimdė man du sūnus;

Ir vienas iš jų išėjo nuo manęs, . . .

Tai buvo Juozapas, būtent tas, su kuriuo jie kalbėjo.

. . . ir aš tariau: „Tikrai jis sudraskytas į gabalus“; ir nuo to tada aš jo nebemačiau:

Ir jei ir šitą paimsite nuo manęs, ir nelaimė jam atsitiks, tai nuvarysite mano žilus plaukus su širdgėla į kapą’.

⁷⁴ Jie ten turėjo mažąjį Benjaminą, jo mažąjį brolių. Ar jūs žinote, ką simbolizuoja Benjaminas? Šią naują grupę tikrų, dorų žydų, kurie dabar renkasi, kad sudarytų tuos šimta keturiasdešimt keturis tūkstančius, šią—šią rasę, kuri susirenka. Ne šitie „Vol Stryto“ sukčiai, ne, ne; tai tik dar daugiau patrankų mėsos. Jie ne žydai. Jie ne žydai. Tikrieji žydai yra šitie mažieji Benjaminai, susirenkantys iš toli, kurie niekada nėra girdėję Jėzaus Kristaus Žodžio.

Taigi dabar ateikite pas mane. . . ir tavo tėvą. . . ir mano tėvą, o su mumis nebus berniuko; matant, kad jo gyvybė yra prisirišusi prie berniuko gyvybės;

⁷⁵ Paties Dievo Gyvybė yra prisirišusi prie Izraelio. Jis yra susituokęs su ja. Mes už kelių minučių prie to prieisime, jei Viešpats leis. Jis yra susituokęs su Izraeliu. Jo Gyvybė yra prisirišusi prie jos. Tiesiog kaip aš esu prisirišęs prie ponios Branham štai ten, mano žmonos, o jūs esate prisirišę prie savo žmonos. Jūsų gyvybė yra į tai įsupta. Ir Dievas yra susituokęs su Izraeliu. Ir kas tai buvo? Jokūbas pasakė: „Mano gyvybė yra įsupta ir pririšta šiame vaike. Aš. . .“

Ir įvyks, kai tik jis pamatys, kad berniuko nėra su mumis, . . .

Juozapas ketino pasilikti berniuką, jūs žinote. Mes žinome istoriją.

. . . ir jis mirs, jo tėtis: ir tavo tarnai nuvarys tavo tarno, mūsų tėvo, žilus plaukus su sielvartu į kapą.

Įsiklausykite į tą prašymą, kurį Rubenas dabar išsako.

Nes tavo tarnas tapo užstatu už berniuką tavo. . . mano tėvui, tardamas: Jei jo neparvesiu. . . neparvesiu pas tave, tada aš nešiosiu kaltę savo tėvui visam laikui’.

*Todėl dabar, meldžiu tave, leisk savo tarnui pasilikti
berniuko vietoj. . .*

O, tai bent! Matote, jis stovi tiesiogiai priešais Juozapą, savo brolių. Tai Juozapas, o jis jo nepažįsta. O, palaukite, kol prasidės tas Tūkstantmetis, broli!

. . . taigi berniuko vietoje mano viešpaties vergu; . . .

Įsiklausykite į jį, išpažįstantį jį esant „viešpačiu“.

. . . o tegul vaikinai eina su savo broliais.

*Nes kaipgi aš eisiu pas savo tėvą, o berniuko nebus su
manimi? matyčiau nelaimę, kuri ištiktų mano tėvą.*

⁷⁶ Maldavo, atiduodamas savo paties gyvybę! Kaip tie žydai stovės ten su iškeltomis rankomis! Žiūrėkite. Dabar žiūrėkite 45-ą eilutę. . . Idėmiai klausykite, nepraleiskite šito. „Kai Juozapas negalėjo. . .“

*Tada Juozapas negalėjo. . . -suvaldyti—susivaldyti
akivaizdoje visų prie jo stovinčiųjų; . . .*

Broli, tai bus tada, kai nuodėmei bus padarytas galas. Netikėjimas bus išsklaidytas.

*. . . ir jis sušuko, ir jis liepkite visiems nuo manęs. . .
išeiti. Ir niekas nestovėjo prie jo, kol Juozapas davė save
atpažinti savo broliams.*

⁷⁷ Kas tai yra? Net jo paties žmona sugrįžo į rūmus. O, tai bent! Nuotaka Slovėje, kol Jėzus sugrįžta (mes įsigilinsime į tai čia.), kad padaryti Savo žinomą.

Ir jis garsiai verkė: . . .

Juozapas daugiau negalėjo to slėpti, ir jis sušuko.

. . . ir egiptiečiai ir faraono namai girdėjo tai.

⁷⁸ Net pačiuose rūmuose jie girdėjo šaukiantį Juozapą. Taigi, tai buvo Kristaus, susitinkančio su žydais, provaizdis, nes Jis žino, Jis apakino juos, kad mes galėtume turėti galimybę. Bet, kai Jis vėl pas juos sugrįš, Izraelio nuodėmė bus pasibaigusi.

Ir Juozapas tarė savo broliams: „Aš esu Juozapas; . . .

Kaip manote, ką pasakys Jėzus? „Aš esu jūsų Mesijas. Aš esu Tas, kurį jūs nukryžiuavote“.

*. . . ar mano tėvas dar gyvas?“ Ir jo broliai negalėjo jam
atsakyti; nes jie sunerimo jo akivaizdoje.*

⁷⁹ O, mes turime sustoti čia minutėlei. Atsiverskime Zacharijo 12-ą skyrių. Atsiverskite su manimi Zacharijo Knygą, 12-ą Zacharijo skyrių. Ir galbūt aš užimu šiek tiek per daug laiko ir pradedu apie tai pamokslauti, bet aš—aš tikiuosi, kad ne. Ir aš—aš labai noriu, kad jūs tai suprastumėte.

⁸⁰ Zacharijo, atsiverskime 12-ą Zacharijo skyrių ir pažiūrėkime, ką Jis dabar pasakys, kai Jis stovės prieš Savo

brolius. Zacharijo 12 ir 10-a. „Padaryti galą nuodėmei“, dabar. Gerai, 12-as skyrius ir 10-a eilutė.

⁸¹ Atkreipkite dėmesį. Ir dabar jis čia kalba apie likutį; Jeruzalės apgultis; žvėris ir kariuomenės yra paimtos, ir taip toliau; dabar visi dalykai priėjo pabaigą; tai yra beveik Tūkstantmetis, turi prasidėti Tūkstantmetis tiesiog dabar.

Ir ant Dovydo namų bei ant Jeruzalės gyventojų aš išliesiu dvasią (ką?) malonės . . .

Amen! Nuostabi malonė!

. . . ant namų . . . Jeruzalės gyventojų, (Danieliaus „švento miesto“), malonės ir maldavimų dvasią: ir jie žvelgs į mane, kurį jie perdūrė, ir apraudos jį, kaip aprauda vienintelį sūnų, ir bus kartybėje dėl jo, kaip būna kartybėje dėl savo pirmagimio.

⁸² Paklauskite, koks tai bus raudojimas, kai Jis stovės ten, atidengdamas jiems Save, kaip tai padarė Juozapas! Paklauskite.

Ir tą dieną bus toks didis gedulas Jeruzalėje, kaip gedulas Hadad- . . .

Aš negaliu išstarti to pavadinimo, H-a-d-a-d-r-i-m- -o- . . .

. . . Hadadrimono . . . Megidono – Megidono.

Ir šalis raudos, kiekviena šeima atskirai; Dovydo namų šeima atskirai ir jų žmonos atskirai; ir Natano namų šeima atskirai ir jų šeimos atskirai;

. . . Levio namų . . . šeima ir jų žmonos bei šeimos atskirai; . . . ir Simeono šeima ir jų šeimos atskirai;

Ir visos likusios šeimos, kiekviena šeima . . . ir jų žmonos atskirai.

⁸³ Jiems bus taip gėda, kai jie stovės ten ir matys būtent Tą, kurį jie nukryžiuo ir atmetė, stovintį ten, jų pačių brangujį Juozapą. Bus toks raudojimas! Ir jie sakys: „Iš kur Tu gavai tuos randus?“

⁸⁴ Jis atsakys: „Iš Mano draugų namų“. Suprantate, ką aš turiu omenyje? Kad padarytų galą nuodėmei, netikėjimui, štai dėl ko Jis ateina.

⁸⁵ Ir šie septyniasdešimtieji Danieliaus metai, tiksliau septyniasdešimtoji savaitė, ateina padaryti galą nuodėmei, patraukti ją. Ar jūs dabar suprantate? Kas pirma? „Užbaigti nusižengimą“. „Padarytų galą nuodėmei“. Trečias numeris: „Atlikti sutaikinimą už neteisybę“. Jums, kurie tai užsirašote.

Ir aš turėjau maždaug šešias kitas Rašto vietas apie tai, bet aš tiesiog jas praleisiu, kadangi yra karšta. Mes nenorime užimti per daug laiko. Aš noriu paimti tai kaip galima daugiau, bet nenoriu jūsų per ilgai užlaikyti. Gerai.

⁸⁶ „Atlikti sutaikymą už neteisybę“. „*Neteisybė*“ reiškia „neteisybės darymą“, tai ką jie padarė prie kryžiaus. Jis atliko sutaikymą, bet jis nebus pritaikytas jiems. Tai nebuvo pritaikyta jiems. Kodėl? Kadangi jie buvo apakinti ir negalėjo to pamatyti. Ir kodėl jie akli?

Jūs pasakysite: „Na, galbūt šiandien...kadangi aš esu aklas“. Jūs sąmoningai esate akli. Jie buvo akli, nes Dievas juos apakino. Bet jūs esate akli, nes jūs esate akli sąmoningai. Jums nėra sutaikymo. „Jeigu jūs netikite, kad Aš esu Jis, - pasakė Jėzus, - jūs mirsite savo nuodėmėje“. Teisingai.

⁸⁷ Dabar vėl atsiverskime Zacharijo 13-ą skyrių. Taigi, paklauskite čia. „Atliktų sutaikymą“. Taigi, kur tai... Aš ieškojau kažko čia, kad išgirstumėte tai—išgirstumėte tai, bet galbūt Viešpatys tai suteiks kitu būdu.

Tą dieną bus . . .

⁸⁸ „Tą dieną“. Čia yra Dr. Skofildo pastabos, ar jo paragrafų antraštės, „Likutis...Atgailaujantis likutis nukreiptas į kryžių“.

⁸⁹ „Kad atliktų sutaikymą už neteisybę“. „*Neteisybė*“ - yra „kažkas, ką jūs padarėte neteisingai, kai žinojote, kad jums nederėjo to daryti“. „Jeigu aš turėčiau pikta mintį savo širdyje, Dievas manęs neišklaustų“.

⁹⁰ Taigi, Zacharijo 13-as skyrius, pradėkime nuo 1-os—1-os eilutės.

Tą dieną bus šaltinis atsivėręs Dovydo namams ir Jeruzalės gyventojams dėl nuodėmės ir . . . nešvarumo.

⁹¹ Ten bus atverti namai. Skaitykime toliau; mes tiesiog galėtume skaityti toliau. Aš noriu, kad jūs pasižymėtumėte, kad perskaitytumėte tai. Bet dabar, aš čia esu pasižymėjęs, pradėti nuo 6-os eilutės ir skaityti iki 10-os. Gerai, perskaitykite dabar ir pažiūrėkime, tiksliau, skaitykite iki 9-os.

Ir sakys jam, kur...‘Kas tai per žaizdos tavo rankose?’ Tada jis atsakys: ‘Tos... kuriomis aš buvau . . . (Pažiūrėkime)... atsakys: Tos, kuriomis buvau sužeistas savo draugų namuose’.

Pabusk, O kalavijau, prieš mano ganytoją ir prieš žmogų, kuris man artimas, - sako kareivių VIEŠPATS, - užmušk ganytoją, ir avys išsisklaidys; ir aš nukreipsiu savo ranką prieš mažuosius.

⁹² Taigi, Jėzus citavo tą Rašto vietą. Suprantate, „Užmušk ganytoją, ir avys išsisklaidys“. Bet atkreipkite dėmesį į kitą pastraipą. Jis iš to pacitavo tik tą dalį. Bet pažiūrėkite, kas yra sakoma kitame sakinyje, kitoje to dalyje: „Ir Aš nukreipsiu Savo ranką į mažuosius“. Ką? Benjamino grupę, kuri dabar ateina. „Aš nukreipsiu Savo ranką į mažuosius“.

⁹³ „Užmušk Ganytoją“. Pirma, Izraelis užmušė Ganytoją, išsklaidė avis po visą pasaulį. Bet Dievas pasakė: „Aš nukreipsiu Savo ranką, kad paimčiau tuos mažuosius paskutiniuosiomis dienomis“. Kada? Kai sutaikymas už neteisybę bus atliktas.

⁹⁴ Izraelis bus išgelbėtas, kiekvienas iš jų. Atsiverskime Izaiją. 66-ą Izaijo skyrių ir greitai perskaitykime. Ir pažiūrėkite, ką Dievas sako apie Izraelio išgelbėjimą, kiek laiko užtruks išgelbėti Izraelį. Pažiūrėkite, kaip greitai tai įvyks. Izaijo 66-ame skyriuje ir 8-oje eilutėje. Jeigu jūs norite visa tai perskaityti, gerai.

Kas girdėjo tokį dalyką? kas matė tokį dalyką? Ar gali žemė būti sukurta ir pagimdyti . . . per vieną dieną . . . per vieną dieną? . . . Nes kai tik gimdymo skausmai suėmė Sioną, ji pagimdė savo vaikus.

⁹⁵ Nes kai tik Sionas pamatė, kad tai buvo jų Mesijas, jis atgimė iš naujo per vieną dieną. „Atlikti sutaičinimą už nuodėmes ir atlikti sutaičinimą už neteisybę, netyrumą“. O, tai bent! Jie darė tai, kas buvo pikta, tai, kas buvo neteisinga. Sutaikinis buvo atliktas dėl jų neteisybės.

⁹⁶ Ketvirtasis numeris. „Įvesti amžiną teisumą“. Tai yra ketvirtas dalykas, dėl kurio Jis atėjo. Ketvirtas, ką jis atėjo padaryti: „Kad—kad įvestų amžiną teisumą“. „Padarytų galą nuodėmei; sutaikymas; ir įvestų amžiną teisumą“. Kai Izraelio nusižengimai baigėsi . . . Kai Izraelio nusižengimai . . .

⁹⁷ Taigi, mes ketiname . . . Aš noriu, kad jūs tai suprastumėte, nes kai mes parodysime tą moterį ir išvaromą drakoną, jūs vėl sugrįšite tiesiai prie tos pačios Rašto vietos. Įsitikinkite, kad Ją pasižymėjote. Kai Izraelio nusižengimas baigsis, šėtonas, kuris yra jų kaltintojas ir mūsų kaltintojas, šėtonas bus uždarytas bedugnės duobėje. Kas tada? Kai įves amžiną teisumą, tai, kas negali baigtis, bus panaikinta visa, kas sukėlė neteisingumą.

⁹⁸ Atsiverskime Apreiškimo 20-ą skyrių ir 13-a eilutę, tik minutėlei, ir perskaitykime čia tik minutėlę. Apreiškimo 20, ir 13. . . Ne, prašau atleisti. Apreiškimo . . . tai yra nuo 1 iki 3. Aš nepastebėjau to mažo ženklų tarp jų. Mano praktais čia patenka į akis. Apreiškimo 20-as skyrius, ir pažiūrėkime.

Ir aš mačiau angelą, nužengiantį iš dangaus, turintį bedugnės duobės raktus ir didžiulę grandinę savo rankoje.

. . . jis čiupo drakoną, tą seną gyvatę, kuri yra velnias ir šėtonas, ir surišo jį tūkstančiui metų,

Ir įmetė jį į bedugnę duobę, ir užrakino jį, ir iš viršaus užantspaudavo, kad jis daugiau nebeklaidintų tautos, kol išsipildys tūkstantis metų: o po to . . . turės būti trumpam laikotarpiui paleistas.

⁹⁹ Įkurtų amžiną... „Įvestų amžiną teisumą“, šėtonas bedugnės duobėje. Ir kai Jis tai padarys, ir uždarys šėtoną, kuris suvedžiojo žmones.

¹⁰⁰ Dabar atsiverskime Habakuko 2-ą skyrių. Habakuko 2-as skyrius. Ir dabar mes pamatysime, kodėl Jis užantspaudavo šią senąją gyvatę, ir kodėl tai buvo padaryta, ir kas įvyks iš karto po to, kai jis yra užantspauduotas. Man tai patinka, o jums? Tai—tai suteikia mus pažinimą apie kai kuriuos dalykus. Habakukas, Habakuko 2-as skyrius ir 14-a eilutė, manau, kad taip, aš noriu paskaityti. Kai tai įvyks... Žiūrėkite.

*Nes žemė bus pripildyta pažinimo ir VIEŠPATIES šlovės,
kaip vandenys uždengia jūrą.*

¹⁰¹ O-o-o! Tai bent! *Fju!* Kitaip tariant, kai priešas bus pašalintas, nuodėmei ateis galas, atnešantis amžinojo teismo įvedimą, šėtonas yra užantspauduotas bedugnės duobėje, ir Viešpaties pažinimas uždengia žemę kaip vandenys uždengia jūrą. Amen! Šlovė Dievui! Tai ateina, broli, tai ateina! Moterys bus damomis, o vyrai bus džentelmenai. Amen!

Kai Viešpaties pažinimas pripildys žemę, jūrą
ir padangę;
Ir, o, mano širdis dejuoja, šaukiasi tos mielos
išlaisvinimo dienos,
Kai mūsų Jėzus vėl sugrįš į žemę.

¹⁰² Amen! Gerai. Taigi, tuomet bus Tūkstantmetis. Štai kada Tūkstantmetis, kai bus pastatytas Miestas. Ketvirta... Aš turėjau dar apie šešias Rašto vietas, bet mes paskubėsime. Taigi, kai mes sugrįšime, aš paimsiu šias kitas Rašto vietas; bet tiesiog, kad jūs suprastumėte bendrą mintį.

¹⁰³ Penktasis numeris. „Užantspauduotų regėjimą bei pranašystę“. Suprantate, Angelas ateina užantspauduoti regėjimą ir pranašystę.

Aš—aš nenoriu to sakyti. Bet vienas didis rašytojas, apie kurį aš anądien skaičiau, jeigu jis nebūtų to supainiojęs! Jis pasakė: „Kas tai buvo...“

Taigi, tiesiog parodo kaip kvaila... O, atsiprašau, aš nenorėjau to pasakyti. Atleiskite man. Aš nenorėjau to pasakyti, tikrai nenorėjau. Ne. Žmogus be patepimo, suprantate.

Žmogus pasakė: „Suprantate, čia, tie regėjimai ir pranašystės visada buvo numatytos žydų bažnyčiai“. Ir pasakė: „Nuo Danieliaus laiko ir toliau, kai Danielius atėjo, tai reiškė, kad jie daugiau neturės regėjimo ar pranašysčių“. Pasakė: „Visi šie dalykai šiandien, apie kuriuos jie kalba, apie regėjimų matymą ir pranašavimą, visa tai buvo iš šėtono, - kad, - nebuvo tokio dalyko kaip regėjimai ir pranašystės“.

Broliai, po Danieliaus buvo dešimtys pranašų. Ir buvo Jonas Krikštytojas. Buvo Jėzus Kristus. Buvo pranašai iki Naujojo Testamento. Buvo regėjimai. Buvo Angelai.

Kaip apskritai žmogus gali taip sakyti? Bet, suprantate, tai daroma iš savanaudiškų paskatų, siekiant kažką įpiršti žmonėms, kad padaryti tai nedideliu bažnyčios mokymu, ar nereikšmingu dalyku, kad taptų žmonėms realybe. Ir jei žmonės neturi Šventosios Dvasios, jie bus per tai apgauti.

¹⁰⁴ Dabar, nepriimkime to, ką pasakė kažkoks žmogus. Taigi, nėra Rašto vietos kuri tai įrodytų. Tad kaip aš galiu tai priimti? Na, sužinokime, kas iš tiesų yra užantspaudavimas. Žiūrėkite! Jis atėjo to padaryti, užantspauduoti regėjimą ir pranašystę.

¹⁰⁵ Taigi, tiesiog vėl atsiverskime Danieliaus Knygą, kur mes buvome. Danieliaus Knygoje mes sužinosime būtent tai, kas Ten pasakyta. Dabar atsiverskime Danieliaus 12-ą skyrių. Taigi, kai mes pereiname prie Danieliaus 12, dabar mes galime pradėti. Ir perskaityti nuo . . . Kai jūs sugrįšite namo aš noriu, kad jūs perskaitytumėte nuo 1-os eilutės ir toliau. Perskaitykite nuo 1-os eilutės iki 4-os.

Ir tuo metu stosis Mykolas, . . . didis kunigaikštis, kuris užstoja tavo tautos vaikus: . . .

Taigi, tai vyksta laiko pabaigoje.

. . . ir bus toks vargo laikas, kokio nėra buvę nuo tada . . . kai buvo tauta . . .

Tai, kai antikristas, šis Pirmojo Antspaudo išjoja raitelis, kai yra jo metas.

. . . net iki šio laiko: . . .

Ne tuo metu, kai Titas užėmė Jeruzalės sienas. Tai buvo tik vienoje vietoje. Žiūrėkite, kai šis antikristas, tas kunigaikštis, kuris turėjo ateiti, žiūrėkite, kai jis ateina.

. . . iki to meto: ir tuo metu tavo tauta bus išgelbėta, kiekvienas, kuris bus rastas įrašytas knygoje.

Alėliuja! „Tavo tauta, - Izraelis, - bus įrašytas knygoje“.

Ir daugelis iš tų, kurie miega žemės dulkėse, pabus, vieni amžinajam gyvenimui, ir kiti gėdai ir amžinai paniekai.

¹⁰⁶ Kaip apskritai tai galėjo būti tada, kai Titas užėmė Jeruzalės sienas? Kaip tai galėjo būti? To negalėjo būti. Suprantate, jis kalba apie pabaigos laiką, prisikėlimo metu. Ar tai tiesa? Dabar:

Ir išmintingieji spindės kaip tvirtumos švytėjimas; ir tie, kurie nukreipė . . . nukreipė daugelį į teisumą . . . žvaigždės per amžių . . .

Paklausykite! Štai, realus, tikrasis užantspaudavimas.

Bet tu, O Danieliau, uždaryk tuos žodžius ir užantspauduok knygą iki laiko pabaigos: . . .

107 Kas tai? O, aleliuja! Ar jūs matote tai, klase? Šis Jėzaus Kristaus apreiškimas, ir Jo Jėgos, Jo Atėjimo, pabaigos laike – buvo užantspauduotas iki šio laiko. Štai ką Jis atėjo padaryti. Tai yra paslėpta nuo mokslo žmonių; nenuostabu, kodėl jie nori priskirti „užantspauduojant tai“ praeičiai, „jokių pranašų“ ir visa kita praeityje. Tai nesulaikys vandens. Bet regėjimas, tas regėjimas buvo užantspauduotas iki pat dabar. Ir čia aš sudedu savo tikėjimą, kad Dievas apreikš tas septyniasdešimt savaitių. Amen! „Užantspauduok tai, – Jis pasakė, – iki pabaigos laiko. Uždaryk Žodžius ir užantspauduok Knygą iki pabaigos laiko“.

108 Ką Jis padarė? Užantspauduoti regėjimą ir pranašystę! Danielius išpranašavo šiuos dalykus. Jis buvo matęs tai regėjime, ir Angelas nužengė užantspauduoti regėjimą, ir užantspauduoti pranašystę. Jie gali tai perskaityti, bet negali suprasti to, iki pabaigos laiko. Pabaigos laikas, kas yra pabaigos laikas? Septyniasdešimtosios savaitės pabaiga, kai tas kunigaikštis, antikristas, bus apreikštas, šiuo laiku, darydamas save Dievu. Iš kur mes žinome, kad tai yra užantspauduota iki to laiko? Danielius ką tik užbaigė; tai yra paskutinis Danieliaus skyrius.

109 Sesuo Simpson šią popietę man pasakė, ji pasakė: „Broli Branhamai, aš perskaičiau visą Danieliaus Knygą. Aš—aš tiesiog nežinojau daugiau, kai sustojau ir baigiau, nei tada, kai pradėjau“. Štai taip, sese Simpson, jeigu jūs esate čia šį vakarą. Aš manau, kad matau ją sėdinčią štai ten. Aš nieko nepasakiau būnant toje gyvenamoje automobilio priekaboje. Aš susilaikiau, kadangi pamaniau, kad galbūt aš prie to prieisiu.

Bet regėjimas, kurį pamatė Danielius ten prie upės, buvo užantspauduotas „iki pabaigos laiko“. Tai. . . Leiskite man tiesiog tai čia perskaityti. Suprantate?

Bet tu, O Danieliau, uždaryk žodžius ir užantspauduok knygą iki pat pabaigos laiko: daugelis lakstys ten ir atgal, ir pažinimas padidės.

Ir aš, Danielius, žiūrėjau, ir štai stovėjo. . . du, . . . vienas vienoje. . . upės pusėje, ir kitas kitoje upės kranto pusėje.

Ir vienas pasakė vyrui, apsirengusiam lininiais drabužiais, kuris stovėjo ant upės vandens, Kiek dar ilgai iki šių stebuklų pabaigos?

Dabar pasiklausykite.

Ir aš išgirdau lininiais drabužiais apsivilkusį vyrą, esantį ant upės vandens, kai jis pakėlė savo dešinę ranką ir savo kairę ranką į dangų, ir prisiekė amžinai gyvenančiuoju ir kad tai bus laiką, laikus ir pusę laiko; . . .

Taigi mes gauname tiesiog—tiesiog tiksliai: „Laikas, laikus ir pusę laiko“. Taigi, jūs žiūrėkite, kai mes įeisime į Danieliaus septyniasdešimt savaitių, kaip tai pasirodys. Tai, kai paslaptis bus apreikšta. Gerai. „Laiką, laikus ir pusę laiko“.

...ir kai jis... („jis“ - asmeninis įvardis dabar, antikristas) ...užbaig-...užbaigti, įvykdyti, kai pasibaigs šventosios tautos galios naikinimas, (tai yra tuomet, kai jis nutraukia savo sandorą savaitės viduryje), visi šie dalykai bus išpildyti. (Amen.)

Ir aš girdėjau, bet nesupratau; tuomet aš tariau: „O... Viešpatie, koks bus šių dalykų galas?“

Ir jis tarė: „Eik savo keliu, Danieliau: nes tie žodžiai yra uždaryti ir užantspauduoti iki laiko... [Susirinkimas sako: „Pabaigos“—Red.]

O, nepamirškite to!

...iki pabaigos laiko.

Daugelis bus apvalyti, išbalinti ir išmėginti; tačiau nedorėliai ir toliau nedorai elgsis: ir nė vienas iš nedorėlių to nesupras; bet išmintingieji supras.

¹¹⁰ Pabaigos laiko Žinia tai apreikš; paskutinysis bažnyčios laikotarpis. Šlovė! Fju! Štai taip! O, tai bent! Tai mane sukrečia, pagalvojus apie tai - apie paslaptį! Dalykai prieš kuriuos bažnytinis pasaulis mirksi akimis ir sako: „Tai nesąmonė“. Paslaptis to, Kas buvo Jėzus Kristus; ne trečias Asmuo, ne antras Asmuo, ne trečias Asmuo, bet - Dievo Asmuo. Visos kitos šios Dievo paslaptys bus apreikštos, nes tai yra parašyta čia šioje Knygoje, ir bus apreikšta paskutiniojo laiko kartai. Jie daugiau negali to pamatyti seminarijose, mokyklose, ir denominacijose, lygiai kaip žydai negalėjo pamatyti, kad Jėzus buvo Mesijas. Nenuostabu, kad jie bando jus laikyti pamišusiais. Nenuostabu, kad jie mano, jog jūs esate kvaili. Nenuostabu, kad jie negali suvokti, kodėl jūs su jais kartu nekudakuojate. Kadangi už to yra Jėga ir regėjimas, Dievo Žodis, kuris buvo apreikštas, kad įvestų Bažnyčią į tvarką dėl Paėmimo ir sugrįžimo Namu. Taip. „Daugelis lakstys ten ir atgal, ir pažinimas padidės“. Neabejotinai.

¹¹¹ Taigi, koks kitas dalykas taps žinomas? Pažvelkite šiandien į bažnyčias. Štai. Aš tikiuosi, kad tai jūsų neįžeis, bet aš turiu tai pasakyti. Darant...

¹¹² Tą dieną iškils antikristas.

¹¹³ Taigi, atminkite, kai mes įsigilinsime į Antspaudus, tas antikristas joja būtent tuose Antspauduose. Danielius kalbėjo apie tai čia: „Kunigaikštis, kuris ateis“. Jis bus nužudytas, Jėzus bus, kad atliktų sutaikymą dėl žmonių. Bet „Tas kunigaikštis, kuris iškils, kuris padarys, kad bjaurastis sukels nusiaubimą“, tai buvo Roma per Titą. Ir šį kartą tai padarys kunigaikštis,

išeinantis iš Romos. Ir jis bus apreikštas paskutinę dieną, dabar klausykite: „darys save Dievu“, - kaip Šventoji Dvasia mus išpėja Antrame Tesalonikiečiams, 2-as.

Tiesiog pereikime prie jo, Antras Tesalonikiečiams, ir tuomet jūs turėsite ne mano žodį, bet Dievo Žodį. Antrasis Tesalonikiečiams, 2-as skyrius ir 12-ta eilutė. Pažiūrėkime. Antrasis Tesalonikiečiams, 2-as skyrius ir 12-a eilutė. Pažiūrėkime. Pradėkime aukščiau tos, 7-a eilutė.

Nes nedorybės paslaptis jau veikia: . . .

(Tai kalba Paulius, per Šventąją Dvasią). . .

tik—tik, kol bus patrauktas tas, kuris ją sulaiiko.

Kas yra „Tas“ čia? Ar kas nors žino? Šventoji Dvasia, „Tas, kuris sulaiiko“.

Ir tuomet (kada) bus apreikštas tas Nedorelis, . . .

Kada? Būtent tuo laiku, kai Šventoji Dvasia yra patraukiama, kas turėtų įvykti tiesiog dabar. Kodėl Ji pasitraukia? Paima Bažnyčią su Savimi. „Apreikšta!“ Paulius būdamas įkvėpime.

. . .kurį Viešpats sunaikins savo burnos dvasia, ir sunaikins savo atėjimo spindesiu: (žinoma, nedorelį)

Būtent tą, kurio atėjimas yra pagal šėtono veikimą su visokia jėga ir ženklais, ir melagingais stebuklais,

„Mes esame didžiausia bažnyčia. Mes turime tą. Mes turime aną. Visi jūs susivienykite kartu“, suprantate. „Mes esame didžiausi“. Melagingi stebuklai!

Ir su visokia . . .neteismo apgaulė einantiems į pražūti; už tai, kad atsisakė mylėti tiesą, kad jie būtų išgelbėti.

Ir todėl Dievas siuntė jiems stiprų paklydimą, idant tikėtų melu, idant tikėtų melu:

Ir kad jie . . . būtų nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę.

¹¹⁴ Ar jūs tai supratote? O, tai bent! Taigi, Paulius kalba. Laikas, kai Dievo Antspaudas tampa žinomas, Jo Dvasia, Jo Vardas, Jo malonė, visos šios kitos didingos paslaptys, kurios dabar pasirodo, planas Jo Bažnyčiai patekti į Paėmimą; Šventosios Dvasios išliejimas tai padarė. Štai ką Jis padarė paskutiniuosiomis dienomis.

¹¹⁵ Taigi, pažiūrėkime. Ar mes turime laiko šitam paskutiniam? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Šeštas, „Pateptų Švenčiausią“. O, tai bent! Štai vienas! Kokį paskutinį dalyką Jis turėjo padaryti? Taigi, grįžkime vėl prie Danieliaus, sužinokime viską, ką Jis turės čia padaryti. „Septyniasdešimt savaičių“. Kas turės būti padaryta šituo laiku? Gerai.

...skirta tavo tautai ir...tavo šventajam miestui, kad užbaigtų nusižengimus (tautos nusižengimus), ... padarytų galą nuodėmei (žmonėms), ir atliktų sutaikymą už jų neteisybę, ir įvestų amžiną teisumą (žydams), ir užantspauduotų regėjimą bei pranašystę (iki pabaigos laiko) ir pateptų Švenčiausią.

Tai yra šešeriopa Jo atėjimo priežastis.

¹¹⁶ Taigi, „kad pateptų Švenčiausią“. Taigi, daugeliui iš jūsų mokytojų, minutėlei tai gali pasirodyta keista, bet taigi, tik palūkėkite minutėlę, tiesiog pažiūrėkite, kas iš to išeis.

¹¹⁷ Tai yra patepimas, ne žmogaus. Jėzus jau yra pateptas. Teisingai? Darbų knygoje pasakyta, kad Dievas patepė Jėzų Šventąją Dvasia; Jis ėjo darydamas gera, ir gydydamas ligonius, ir taip toliau. Jėzus jau yra. Jis yra Mesijas. Ir „Mesijas“ reiškia „Pateptasis“. Ar taip? Bet čia, pabaigos laike, Jis turi patepti Švenčiausią.

¹¹⁸ Kas yra „Švenčiausias“? Kaip aš tai suprantu, kur manau, aš galiu įrodyti tai pagal Raštą, patepti „Švenčiausią“ - kas bus Palapinė, kuri bus naudojama Tūkstantmečio laiku. Taigi paklauskite, supraskite, kodėl aš taip sakau. Aprašyta Ezechielio 4-ame skyriuje... Ne, aš turiu omenyje 43-ią skyrių, 1-ą ir 6-ą eilutę. Grįžkime prie Ezechielio ir sužinokime, kaip jis pavaizduoja Tūkstantmetį, kaip jie pateps... Ezekielio 43, ir dabar tiesiog šiek tiek čia paskaitykime ir pažiūrėkime, ką Jis ketina padaryti šiame Tūkstantmetyje, patepa. Ezechielio 43, gerai, ir dabar pradėkime nuo 1-os iki 6-os eilutės. Jūs galite perskaityti visą, kai grįšite namo, žinoma, jūs, kurie tai pasižymite, Ezechielio 43. „Po to...“

¹¹⁹ Taigi, žiūrėkite, Šventyklos aprašymas, kuri turės būti pastatyta Tūkstantmetyje. Taigi, kiekvienas, bet kuris skaitytojas žino, kad nuo Ezekielio 40-o skyriaus iki maždaug 44-o, yra ne kas kita, bet Tūkstantmečio Šventykla, pastatyta žemėje, (kiekvienas tai žino, suprantate), kai Viešpaties šlovė pripildo ją ir panašiai. Taigi mes...ketiname tik apibūdinti Šventyklą iš 43-io skyriaus, ir nuo 1-os iki 6-os eilutės.

Po to jis nuvedė mane prie vartų, būtent vartų, nukreiptų į rytus:

Ir štai Izraelio Dievo...šlovė atėjo nuo rytų kelio: ir balsas buvo kaip balsas daugybės vandeny: ir žemė spindėjo nuo šlovės.

Tai buvo pagal vaizdą to regėjimo, kuri aš mačiau, būtent pagal regėjimą, kuri aš mačiau, kai atėjau sunaikinti miesto: ir regėjimas buvo kaip regėjimas, kuri mačiau prie Chebar upės; ir aš parpuoliau veidu į žemę.

Ir VIEŠPATIES šlovė—VIEŠPATIES šlovė įėjo į namus pro vartus, kurių priekis nukreiptas į rytus.

Taigi dvasia pakėlė mane ir nunešė į vidinį kiemą; ir štai, VIEŠPATIES šlovė pripildė namus.

Ir aš išgirdau jį, kalbantį man iš namų; ir tas vyras stovėjo šalia manęs.

¹²⁰ Patepimas, tos Šventyklos patepimas Tūkstantmečio karaliavimui. Taigi, atkreipkite dėmesį į Kunigų Knygą. Dabar žiūrėkite, kaip ji buvo pašvęsta Kunigų Knygoje. Taigi, jeigu mes atsiversime Kunigų, mes sužinosime, kad Mozė patepė šventyklą. Tiesiog grįžkime, kol mes esame prie to. Mes dar turime tam laiko. Grįžkime į Kunigų ir sužinokime, kada Mozė patepė šventyklą, Kunigų 8-as skyrius.

¹²¹ O, man tiesiog patinka sulyginti šias Rašto vietas su kitomis Rašto vietomis. Argi jums tai nepatinka? Ir tuomet jūs—jūs tiesiog turite supratimą apie tai, ko—ko mes ieškome ir ką mes darome. Taigi, bet kuris iš jūsų suvokiate, kad mes dabar tiesiog tam naudojame Raštą.

¹²² Taigi, Kunigų, 8-as skyrius, ir aš turiu čia pasižymėjęs 10-ą eilutę. Pasižymėkite Kunigų 8:10. Pažiūrėkime.

Ir Mozė ėmė patepimo aliejų, ir išliejo patepimo aliejų, ir patepė palapinę bei viską, kas buvo joje, ir pašventino juos.

Ir...septynis kartus apšlakstė jį ant aukuro, ... patepė aukurą bei visus įrankius, tiek praustuvę, tiek jos koją, ...kad juos pašventintų.

Ir jis užpylė...patepimo aliejaus ant Aarono galvos ir jį patepė, kad pašventintų jį.

¹²³ Mozė, tyrlaukiuose pašventino ar patepė garbinimo palapinę, dėl Izraelio vaikų, kai jie buvo kelionėje. Ji buvo patepta.

¹²⁴ Dabar, Antroje Kronikų, atsiverskite, ir mes pamatysime pašventimą, kai Šventoji Dvasia užėmė Savo vietą palapinėje, ir dabar žiūrėkite, kas įvyko. Antroje Kronikų 5-as skyrius ir pradėkime nuo 13-os eilutės. Antra Kronikų, 5-as skyrius ir pradėkime nuo 13-os eilutės.

Ir...įvyko, kai trimitai ir dainininkai buvo...kad skleistų vieną garsą, kad būtų išgirstas... VIEŠPATIES šlovinimas ir dėkojimas; ir kai jie pakėlė savo balsus su trimitu, ir cimbolais, ir muzikiniiais instrumentais, šlovindami VIEŠPATĮ ir dainuodami: „Nes jis yra geras; ir jo gailėstingumas išlieka per amžius“: tuomet namai, būtent VIEŠPATIES namai, buvo pripildyti debesies;

taip, kad kunigai stovėjo...kunigai dėl debesies negalėjo stovėti, kad tarnautų: nes VIEŠPATIES šlovė buvo pripildžiusi Dievo namus.

125 Dievas įėjo į šventovę, kuri turėjo būti patepta ir buvo perduota Jam, kad žmonės ateitų garbinti. Taigi, kad pateptų ne „tavo šventą“ vietą, bet pateptų „pačią Švenčiausią“ vietą. Ir mes pastebime, kad Naujoji Jeruzalė yra „pati Švenčiausia“ vieta. Ir patepimas bus ant Naujosios Jeruzalės, kuri nusileis iš Dievo, iš Dangaus, pasiruošusios, kaip nuotaka yra pasipuošusi savo vyrui. Patepimas bus ant jų.

126 Taigi, kai Zerubabelis pašventė savo šventyklą po to, kai ji buvo atstatyta, ji nebuvo vėl patepta, kadangi ji jau prieš tai buvo patepta; ir buvo sugriauta ir tiesiog vėl buvo duoti nurodymai. Sunaikinimas, kuris ją ištiko. Buvo vėl duoti nurodymai ir ji iškilo, todėl ten daugiau nebuvo jos patepimo. Kai ji buvo vieną kartą patepta, tai tęsėsi toliau, ir tai besitęsė iki pat šio laiko. Bet kai Dievas įrengs Tūkstantmečio Palapinę, Jis pateps Švenčiausią; ne „tavo šventą,“ bet „pačią Švenčiausią“.

127 Bet kai Karalius užims Savo Sostą vienam tūkstančiui metų, (Šlovė!) ji bus pasibaigus. Švenčiausio patepimas bus paskutinis įvyksiantis dalykas. Kai Palapinė bus pastatyta; prisikėlimas įvyko; žydai sugrižo; Kristus ir Jo Nuotaka atėjo; žydai, šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai yra užantspauduoti; Tūkstantmetis įvykęs. Bus patepimas, kai bus patepta Švenčiausia vieta; šventa, Šventų Švenčiausioji ir Švenčiausia. Kur, Švenčiausia vieta yra šventovė, kurioje Dievas gyveno tarp Cherubinų. Ir, tuo metu, Kristus sėdės Švenčiausioje vietoje, su patepimu ant Jo. Ir ten jiems nereikės saulės, nes Avinėlis Miesto viduryje bus Šviesa. Saulė niekada nenusileis tame Mieste, kaip sakydavo senasis dėdė Džimas. Ir ji niekada nenusileis, nes Kristus bus ta Šviesa, Pateptasis. Ir Karalius ateis ir užims Savo Sostą vienam tūkstančiui metų, kad karaliauti.

128 Jeremijo 3:12-18, imtinai, perskaitykime tai. Jeremijo 18-ame skyriuje, aš manau. Taip. Ne, 12-as skyrius, atsiprašau, Jeremijo 12-as skyrius, ir pradėkime nuo . . . Jeremijo 3, atleiskite man. Jeremijo 3 skyrių, aš turiu—turiu užsirašęs čia, kur, kol nagrinėjau Šventoji Dvasia vedė mane iš vietos į vietą, aš tiesiog greitai pasižymėjau, geriausiai kaip galėjau. Jeremijo 3 ir tuomet 12-18, imtinai. Perskaitykime tai.

Eik ir skelbk šituos žodžius šiaurės link, ir tark: „Sugrižk, atkritęs Izraeli, - sako VIEŠPATS, - ir aš jūsų neištiksiu savo—savo . . . neištiksiu savo pykčiu: nes aš esu gailestingas, - sako VIEŠPATS, - aš nelaikysiu pykčio amžinai.

Tik pripažink savo neteisybę, kad prieš VIEŠPATĮ, savo Dievą, nusizengei, ir išbarstei savo kelius svetimiesiems po kiekvienu žaliuojančiu medžiu, . . .

Štai ką jie padarė, iš rytų, vakarų, visų tautų. Suprantate?

. . . ir jūs nepaklusote balsui, mano balsui, - sako VIEŠPATS.

„Sugrižkite!“ Paklauskite to.

Sugrižkite, O atsimetę vaikai, - sako VIEŠPATS; nes aš esu (v-e-d-ę-s) . . . aš esu jus vedęs: . . .

„Jų akys buvo apakintos, kadangi Aš suteikiau pagonims galimybę. Bet, jūs sugrižkite, nes Aš esu jus vedęs“.

. . . ir paimsiu jus po vieną iš miesto ir po du iš šeimos, . . .

Ne visi, kurie vadina save žydais, įeis. Bet ta išrinktoji grupė įeis, tas mažasis Benjaminas, kuris atėjo ten priešais Juozapą, ta grupė iš kiekvienos tautos, po vieną iš miesto ir iš šeimos.

. . . ir aš jus atvesiu į Sioną:

Ir aš jums duosiu ganytoją pagal savo širdį, kuris jus ganys pažinimu ir supratimu,

Ir įvyks, kai padaugėsite ir pagausėsite šalyje, tomis dienomis, - sako VIEŠPATS, jie nebesakys: „VIEŠPATIES Sandoros skrynčia“: nei ji niekam neateis į galvą; nei ją prisimins; nei jie—jie lankys ją; ir daugiau taip nebus daroma.

Tuo metu jie vadins Jeruzalę VIEŠPATIES sostu; (kadangi Jis ten bus, suprantate), ir į ją susirinks visos tautos (aleliuja), ir VIEŠPATIES vardo, į Jeruzalę: ir jie nebevaikščios pagal savo piktos širdies sumanymus savo pačių įsivaizdavimuose.

¹²⁹ Štai kada tas Miestas bus pateptas. Štai kada Naujoji Jeruzalė bus patepta. Ir visos Miesto tautos . . . Apreiškimo 22-ame skyriuje, ten pasakyta, kad vartai naktį nebus uždaryti, nes ten nebus nakties. Ir visi žemės karaliai atneš savo pagarbą ir šlovę į šį Miestą. Jo sienos bus iš jaspio ir sardonikso akmens, dvylikos rūšių akmenų; ir dvylika vartų, kiekvienuose vartuose po vieną tvirtą perlą. Ten nereikės žvakės. Ten daugiau nebus šaulės šviesos, nes Avinėlis, kuris yra Miesto viduryje, bus Šviesa. Ir Jis ves Savo žmones į Amžinąjį Gyvenimą. Ten stovės du medžiai, po vieną abiejose upės pusėse, ir jie bus tautų išgydymui. Tai yra tas Pateptasis, kuris ateis, Šventasis Miestas nužengiantis iš Dievo, iš Dangaus, nužengiantis į žemę.

¹³⁰ Dabar pažiūrėkime, kas tuo metu įvyks. O, ar jums tai patinka? Atsiverskime Izaijo 65, tik minutėlei. Pernelyg geras, kad praleistume. Tai per daug geras, kad būtų galima palikti. Galbūt šiek tiek per karšta, bet tiesiog judėkime toliau.

¹³¹ Izaijo 65, paklauskite, kas vyks tuo metu. Ir tiesiog paklauskite savęs, drauge nusidėjėli, ar jūs—ar jūs galėtumėte sau leisti, praleisti tai. Izaijo 65, pradėkime maždaug nuo 17-os eilutės. Paklauskite, visi, dabar įdėmiai. Tai yra Tūkstantmečio laiku, Kai Švenčiausias yra pateptas.

Nes štai aš kuriu naujus dangus ir . . . naują žemę: ir ankstesnieji nebebus atsimintini nei nebeateis mintin.

Bet . . . linksminkitės ir džiūgaukite . . . net tu, ką aš sukuriu: nes štai, aš sukuriu Jeruzalę . . . aš sukursiu Jeruzalę, (tai yra Naujoji Jeruzalė), džiūgavimu, ir jos tautą - džiaugsmu.

Kas yra patepimas? Viešpaties džiaugsmas.

. . . sukuriu Jeruzalę džiūgavimu, ir jos tautą - džiaugsmu. Ir aš džiaugsiuosiu Jeruzalėje, . . .

Karalius soste, karališkos didenybės Soste, Amžinajame Soste, ir Amžini žmonės su Amžinu džiaugsmu, Amžinajame Mieste! O, tai bent!

Ir aš džiūgausiu Jeruzalę ir džiaugsiuosiu savo tauta: ir nebesigirdės joje nei verksmo balso, nei nesigirdės joje raudojimo balso.

Nuo tada daugiau nebebus . . . keleto dienų kūdikio nei senio, nesulaukusio savo dienų pilnatvės: nes vaikas mirs šimto metų amžiaus; bet šimto metų amžiaus nusidėjėlis bus prakeiktas.

Ir jie statys namus ir juose gyvens; . . . jie sodins vynuogynus, ir jie valgys jų vaisių.

Jie nestatys, kad kiti gyventų; (tai yra, jūs mirštate, ir jūsų sūnus užima jūsų vietą) . . . nestatys, kad kiti gyventų; jie nesodins, kad kiti valgytų: nes mano tautos dienos bus kaip medžio dienos, ir mano išrinktieji jie ilgai gerėsis savo rankų darbais.

Jie netriūs veltui ir negimdys vargū; nes jie yra VIEŠPATIES palaimintųjų sėkla ir jų atžalos su jais.

Ir įvyks, . . . prieš jiems šaukiant, aš atsakysiu; . . . (Tas šlovingas patepimas, iš už Cherubų!) . . . Aš atsakysiu; ir jiems dar tebekalbant, aš išgirsiu.

Vilkas ir avinėlis ganysis drauge, . . . liūtasės šiaudus kaip jautis: dulkės bus gyvatės maistas. Ir jie nekenks ir nenaikins visame mano šventajame kalne, - sako VIEŠPATS. (Ar galite tai praleisti? Ne!)

¹³² Greitai atsiverskime vėl čia, ir Izaijas vėl kalba 11-ame skyriuje, nuo 1-os eilutės iki 9-os. Paklauskite, ką jis čia vėl sako, kai jis išvysta regėjimą, po to, kai jis pamato moteris, kaip jos elgsis paskutiniuosiomis dienomis. Tai- . . . Na, Izaijo 11 iki 1.

Ir iš Jesės kamieno išaugs rykštė, . . . iš jo šaknų išaugs Atžala: (Kas tai buvo? Kristus.) . . . iš jo šaknų:

ir ant jo ilsėsis VIEŠPATIES dvasia, išminties ir supratimo dvasia, patarimo, . . . galios, pažinimo dvasia ir . . . VIEŠPATIES baimės dvasia;

ir padarys jį greito supratimo VIEŠPATIES baimėje: ir jis neteis pagal tai, ką jo akys mato, nei... pagal tai, ką jo ausys girdi:

Bet jis teisumu teis vargšus, ir bešališkai bars jų neteisybę už žemės romiuosius: jis ištikis žemę savo burnos lazda, ir savo lūpų kvapu nužudys nedorėlį.

Teisumas bus jo strėnų juosta, ir ištikimybė jo inkstu juosta.

Ir vilkas gyvens su ėriuku, ir leopardas atsiguls su vaiku (tai ožiukas); ir veršis, jaunas liūtas ir peniukšlis... ar veršis, ar liūtas ir peniukšlis drauge; ir mažas vaikas juos vedžios.

... karvė ir meška ganysis;... jų jaunikliai (ir) gulės kartu: ir liūtasės šiaudus kaip jautis.

Ir žindomas vaikas žais ant nuodingos gyvatės olos, ir nujunkytas vaikas kiš savo ranką į angies lindyne.

Jie nesužeis ir nenaikins visame mano šventajame kalne: nes žemė bus pilna pažinimo... kaip vandenys apdengia jūrą.

Hm! Tai toje Naujojoje Jeruzalėje. Toje „naujoje“. „Šaka“, čia yra susiejama su Dovydo Šaka. „Jis yra ir Šaka ir Atžala“.

¹³³ Taigi, po to pasirodo Nuotaka. Po septyniasdešimt savaičių Nuotaka pasirodo Apreiškimo 19-ame skyriuje, 1-oje ir 16-oje eilutėje. Ji atvyksta su savo Jaunikiu, galingu Karaliumi. O, tai bent! Aš nežinau ar mums pavyks visa tai apimti, ar ne. Tiesiog turiu tai...

Na, bet kokių atveju perskaitykime dalį to. Čia, po to, kur ateis Nuotaka. Suprantate? Po to, kai prasidės Tūkstantmetis, tuomet Kristus sugrįžta su Nuotaka. Gerai, nuo 1 iki 16, ir 19 skyrius.

Ir po šių dalykų...

Po šio Suspaudimo; po Vargų; po Antspaūdų; po Rykščių; po šėtono išvaymo; po Tūkstantmečio įsteigimo. Žiūrėkite!

...po šių dalykų aš išgirdau... balsą daugybės žmonių balsą danguje, sakant: „Aleliuja; Išgelbėjimas ir šlovė, ... garbė, ... jėga, Viešpačiui, mūsų Dievui:

Nes tikri ir teisūs tavo teismai, nes jis nuteisė tą didžiąją paleistuvę, kuri sugadino žemę savo paleistuvyste, kuri suteršė žemę savo ištvirkavimais, ir atkeršijo už jo tarnų kraują jos rankoje.

Ir vėl jis... jie... Ir vėl jie tarė: „Aleliuja“. Ir jos dūmai kilo per amžių amžius.

Tai senoji bažnyčia prostitutė, „jos dūmai kilo“.

Ir dvidešimt keturi vyresnieji bei keturi žvėrys parpuolė ir pagarbino Dievą, sėdintį soste, sakydami: „Amen; Aleliuja“.

Ir nuo sosto pasigirdo balsas, sakantis: Šlovinkite mūsų Dievą—Šlovinkite mūsų Dievą, visi jo tarnai, visi, kurie jo bijote, tiek maži, tiek dideli.

Ir aš girdėjau tarsi tai buvo didelės minios balsas, . . .

Paklauskite! Štai jūs, Bažnyčia. Po to, kai Ji pakilo 3-iaame skyriuje, štai Ji pasirodo. Suprantate? Ir dabar 6-a eilutė.

Ir aš girdėjau tarsi didelės minios balsą, ir kaip daugybės vandenių balsą, ir kaip galingai griaudžiantį balsą, sakantį: „Aleliuja: nes viešpatauja Viešpats Dievas visagalis.

Aleliuja! Žiūrėkite! Dabar prasideda Avinėlio vestuvės. Štai Ji ateina.

Linksminkimės ir džiūgaukime, ir duokime jam garbę“: nes atėjo Avinėlio vestuvės, ir jo žmona pasiruošė. (Štai Ji ateina, ir Nuotaka, ir Jaunikis.)

Ir jai buvo duota apsirengti plona drobė, švaria ir balta: nes plona drobė tai . . . šventųjų teisumas.

Ir jis man pasakė: „Rašyk: ‘Palaiminti, kurie pašaukti į Avinėlio vestuvių vakarienę“. Ir jis pasakė man: „Šitie yra . . . tikri Dievo pasakymai“.

Ir aš parpuoliau prie jo kojų jo pagarbinti. O jis man tarė: „Žiūrėk, to nedaryk: aš esu tavo bendratarnis, . . . iš tavo brolių ir turinčių . . . iš tavo brolių, ir turinčių Jėzaus liudijimą: Dievą garbink: nes (Kristaus) Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia.

Ir aš mačiau atvirą dangų, ir . . . baltą žirgą; . . . (o, tai bent!) . . . ir ant jo sėdintysis . . . buvo vadinamas Ištikimasis ir Tikrasis, ir . . . teisumu jis teisia ir kariauja.

Ir jo akys buvo kaip ugnies liepsnos, ir . . . ant jo galvos buvo daug karūnų; . . .

Jis buvo karūnuotas kuo? „Karalių karaliumi“.

. . . ir jis turėjo užrašytą vardą, kurio niekas nežinojo, tik . . . jis pats.

Ir jis buvo apsirengęs baltais rūbais, pamirkytais kraujuje: ir jo vardas yra vadinamas Dievo Žodžiu.

„Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo Dievas. Ir Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“. Kas Tai buvo? Jėzus.

. . . ir Jo vardas yra vadinamas Dievo Žodžiu.

Ir kariuomenės, esančios danguje, sekė paskui jį ant baltų žirgų, apsirengusios plona drobe, balta ir švaria. (Šlovė! Štai Ji ateina.)

Ir iš jo burnos eina aštrus kalavijas, kuris... ir, kad jis juo suduotų tautoms: ir... jis jas valdys geležine lazda: ir jis mina Visagalio Dievo įniršio ir rūstybės vyno spaustuva.

Ir ant savo drabužio ir savo šlaunies jis turėjo užrašytą vardą: „KARALIŲ KARALIUS IR VIEŠPAČIŲ VIEŠPATS“.

¹³⁴ Kas tai buvo? Jo tauta ką tik karūnavo Jį karalių Karaliumi ir viešpačių Viešpačiu. Sugrįžta į Savo šventą Šventyklą, pateptas Dievo Akivaizdoje, kad gyventų ir karaliautų per Tūkstantmetį su savo Bažnyčia. Amen! Pasirodantia su galingu Karaliumi, kad užimtų Savo vietą šalia Jo, nauja karališkoji patepta Šventykla.

¹³⁵ Taigi, šešeriopas Apreiškimo 6:1 iki Apreiškimo 19:21, tikslas yra įvykdytas.

¹³⁶ Paklauskite dabar, užbaigiant. Septyni Antspaudai, Septyni Trimitai, Septyni Dubenys, Trys Vargai, moteris saulėje, šėtono išvaymas, ar raudonojo drakono, ateina tarp šių laikų, didžiojo Suspaudimo laikotarpio metu. Nepamirškite to. Visi šie dalykai vyksta tuo laiku.

Bet čia yra šešeriopas Jo atėjimo tikslas. Ar jūs tikite tuo? Koks šlovingas laikas laukia tų, kurie myli Viešpatį! Aš sakau jums, drauge, mes negalime sau leisti, kad praleistume tai. Nepraleiskite to, kad ir ką jūs bedarytumėte. Būkite užtikrinti!

¹³⁷ Taigi, kitą sekmadienį, jei Viešpats leis, aš noriu pristatyti, jeigu Jis man padės, tiksliai parodyti, kur yra kiekviena iš tų septynių dienų, kur jos išsipildė, pateiksiu tą patį—tą patį dalyką, kaip aš padariau šiandien, ir patalpinsiu tuos septynis laikus, septynias savaites, septyniasdešimt savaičių tiesiai į žydų šventovės vietą, ir tiksliai parodysiu, kur mes gyvename čia, pabaigoje, Viešpačiui leidus.

¹³⁸ Ar jūs mylite Jį? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Ar jūs galite sau leisti praleisti Dangų? [„Ne“.] Mes esame laikų pabaigoje!

Jis ateina, kad padarytų ką? Pirmas dalykas, kuris įvyks, prieš Jėzui ateinant į žemę, koks bus pirmas dalykas? Bažnyčia bus (ką?) - paimta! Ar Jėzus ateis į žemę ir nueis prie kapo, ir paspaus ranką tėčiui ir mamai, pasikalbės su mumis visais čia, ir pakils? Ne!

Kaip tai įvyks?... Mes sakome jums tai Viešpaties Žodžiu: „Kad mes, kurie esame gyvieji ir pasilikusieji...“ Antras Tesalonikiečiams 5-as skyrius, „Mes, kurie esame gyvieji ir pasilikusieji iki Viešpaties Atėjimo, nesutrukdysime ar nepralenksime užmigusiuju. Nes nuskambės Dievo trimitas;

mirusieji Kristuje prisikels pirmi: ir mes, gyvieji ir pasilikusieji, kartu su jais sutiksime Viešpatį ore“. Mes akimirksniu būsimė pagauti, per akies mirksnį. Tuo metu baigsis Bažnyčios Laikotarpis.

¹³⁹ Tuomet čia, žemėje, Dievas pradeda tvarkytis su žydais. Ten bus du pranašai. 11-as skyrius, mes prie to sugrįšime. Du patepti pranašai kaip Elijas ir Mozė, kurie aš manau yra. Ir jie atneš didelius prakeikimus, po to, kai jie pamatys, kad tie susivienijo ir Roma sulaužė savo sandorą, tas kunigaikštis.

Šios septyniasdešimtos savaitės viduryje jis sulaužys savo sandorą su Roma, arba Roma sulaužys ją su Izraeliu, ir tai paskatins, kad bjaurastis pradės plisti. Ir ten bus didelis potvynis, kai pagonių likutis, mieganti mergelė... Drakonas, Roma, staigiai išliejo vandenį iš savo burnos, kad kariautų su moters sėklos likučiu, kuris laikosi Dievo įsakymų. Roma tai padarys.

¹⁴⁰ Bažnyčios konfederacija suvienys jus kartu ir atves žydus į šią konfederaciją, ir sugražins jus vėl prie jų pačių šventyklos garbinimo, prie „TAIP SAKO VIEŠPATS“, - iš Biblijos, ir jie turės savo bažnyčią.

¹⁴¹ Kas jie yra dabar? Aš tik dabar pagavau tai. Tai nauja. Jie dabar yra tauta, pripažinta. Ar tai tiesa? Bet jie dar neturi savo šventyklos garbinimo. Ir kai jie įkurs šventyklos garbinimą, Bažnyčios jau nebebus. Dievas turės reikalą su žydais kaip su tauta. Ir tuomet, kai jie yra įtraukiami į šią konfederaciją, Roma ją sulaužys septyniasdešimtų metų viduryje, trys su puse metų, jis sulaužys tą sandorą su jais, ir padarys, kad bjaurastis sukelianti suniokojimą išplis iki pabaigos. Tada jis paims ir protestantus, ir žydus, ir persekios juos. Tuo metu šie du pranašai atsistos ir prakeiks žemę, kad joje nelytų jų pranašystės dienomis. Jie iš Dangaus pašauks Ugnį ir visa kita. Jūs tiesiog palaukite. Čia mūsų laukia daugybė dalykų, kuriuos turime išmokti.

¹⁴² O, koks Jis yra didis Dievas! Koks gailestingas Tėvas! Draugai, leiskite man, kaip jūsų pastorium, tai pasakyti. Jūs nesuvokiate, privilegijų, kuriomis gyvenate. Jūs nesuvokiate. Yra daug didžių vyrų, yra daug šventųjų, yra tūkstančiai šventų žmonių, kurie mirė ankstesniais metais, Dvasia pripildytų žmonių, kurie būtų norėję išvysti šią dieną, kurioje jūs gyvenate. Te jūs ir aš pasinaudosime tuo.

¹⁴³ Ko dar galime tikėtis? Ką po to galime daryti? Kur mes einame? Kas turės įvykti? Mes turime kažkur eiti. Jūs negalite likti čia visam laikui. Jūs galite nupjauti savo žolę; kitą savaitę vėl reikės ją pjauti; taip, dukart, iki to laiko. Jūs galite auginti savo vaikus. Jūs maitinate juos pietumis; vakarienes metu jie vėl būna alkani. Pamaitinate juos per vakarienę; kitą rytą jie vėl alkani. Jūs nupirksite jiems batų porą; jeigu jie tokie kaip mano,

maždaug po dviejų ar trijų mėnesių nupirksite jiems kitą porą. Šį mėnesį jūs nuperkate jiems drabužius; po mėnesio ar dviejų jūs perkate jiems naujus drabužius. Suprantate? Nėra nieko, kas tęstųsi. Nėra nieko stabilaus. Nėra nieko, kas galėtų išstovėti.

Netrokšk šio pasaulio tuštybės turtų,
Kurie taip greitai nyksta,
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Jie niekada nepraeis!

Laikas sparčiai slenka,
Niekas nėra nepajudinamo, kas išstovės,
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

Paklauskite:

Kai mūsų kelionė bus baigta, (Jis leis mums
sužinoti, kada ji bus pasibaigusi.)
Jei Dievui tu buvai ištikimas,
Šviesius ir puikius namus Šlovėje, (Tame
pateptame Mieste.)
Mūsų sužavėta siela pamatys!

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

Netrokšk šio pasaulio tuštybės turtų,
kurie taip greitai išnyksta,
Tiesiog dėk viltis į Amžinus dalykus,
Jie niekada nepraeis!

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

Kai mes palenkiame savo galvą, jeigu jūs niekada nelaikėte
Jo rankos, ar neateitumėte to padaryti tiesiog dabar?

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

¹⁴⁴ Mažos mergaitės, jūs dabar esate gražios, mažos mergytės. Jūsų plaukučiai yra gražūs, jūsų skruosteliai yra rausvi. Bet jūs žinote, tiesiog ateis tas rytojus ir tai praeis. Iš kur mums žinoti, ar kitą savaitę vabalai neės žemėje tu gražių, rausvų skruostelių?

¹⁴⁵ Jaunas broli, jūs esate stiprus, dideli, tvirti raumenys; jūs turite didelius lūkesčius. Bet po kurio laiko, tiesiog rytoj, tie gražūs garbanoti plaukai nepastebimai išslinks, o tai, kas liks, pražils. Tie dideli, tiesūs pečiai palinks į priekį ir vabalai ims esti rankas ir kūną. Jie palaidos jus dulkėse.

Taigi, dėk viltis į Amžinus dalykus,
Jie niekada nepraeis!

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Laikykis Dievo . . .

Ar jūs neiškeltumėte ir nepaimtumėte dabar už Jo rankos.

Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

Tuomet, kai ši kelionė bus baigta, ((Vieną dieną
taip bus.)

Jei Dievui tu buvai ištikimas,
Šviesius ir puikius namus Šlovėje,
Tavo susižavėta siela matys!

Kodėl jums nesilaikyti nekintančios Dievo
rankos!

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

¹⁴⁶ Daug reginių esu matęs, būdamas beveik trisdešimt vienerius metus prie sakyklos. Aš esu matęs liūdnius reginius; aš esu matęs šlovingus reginius. Liūdniausias reginys, kurį kada nors esu matęs savo gyvenime . . . Kiek esu matęs badaujančius vaikus gatvėse; esu matęs motinas maldaujančias vienos duonos riekelės. Liūdniausias reginys, kurį esu apskritai matęs, tai matyti žmogų, žmogų, kuris turėtų būti Dievo sūnumi, mirštantį nepažinus Dievo.

¹⁴⁷ 7 Aš prisimenu moterį, stovėjusią vieną vakarą prie šios bažnyčios durų, besijuokiančią iš manęs. Ir pasakė: „Aš neleisčiau savo karvei turėti tokią religiją, kokią jis turi!“ Mažiau nei už vienos valandos aš buvau pakviestas į ligoninę. Graži moteris, maždaug dvidešimt dviejų metų amžiaus, ji šaukė: „Atveskite čia tą pamokslininką!“ Ji pagal tikėjimą buvo katalikė.

Kai aš atėjau, vyresnioji sesuo pasakė: „Jūs pavėlavote, broli Branhamai. Ji mirė prieš maždaug penkias minutes“.

Aš paklausiau: „Ar galiu ją pamatyti?“

Pasakė: „Ji šaukėsi jūsų, jos paskutiniai žodžiai: „Atveskite tą pamokslininką, broli Branhamą!““

Jos vyras buvo ten šaukė: „Pasimelskite už ją! Pasimelskite už ją!“

Aš atsakiau: „Dabar jau per vėlu“.

148 Aš nutraukiau uždangalą. Ji turėjo dideles rudas akis. Graži moteris; smulkios strazdanos ant veido; kaštoniniai plaukai; labai patraukli. Ji taip stipriai kentėjo, kad strazdanos iškilo veido paviršiuje kaip spuogai. Jos akys išvirto iš akiduobių, štai taip. Ir, žinoma, jos žarnynas ir inkstai dar veikė, tai yra... Dažniausiai, visiems tai būna, kai jie miršta. Ir štai ji gulėjo tokios būklės, jos burna pravira. O jos vokai čia, pusiau dengė rusvą jos akių dalį. Aš niekada to nepamiršiu. Prisiminiau šią dainą.

Netrokšk šio pasaulio tuštybės turtų. (Grožis, puošnumas.)

149 Aš stovėjau šalia žmogaus čia pat, Port Fultone, bemiršančio. Jie pakvietė mane prie jo lovos krašto. Ir vieną vakarą aš meldžiausi su juo čia, prie altoriaus. Jis ranka apkabino moterį. Aš pasakiau: „Patraukite savo ranką nuo tos ponios“.

Jis atsakė: „Aš vedu ją pas Dievą“.

150 Aš pasakiau: „Ne su savo ranka aplink ją“. Aš netikiu tokiais dalykais kaip šie. Jis supyko ant manęs. Jis trinksedamas išėjo pro duris.

Ir aš atėjau pas jį šiek tiek vėliau, kai jis buvo bemirštąs. Jis pažvelgė man į veidą ir pasakė: „Nesimelsk už mane, broli Bilai. Aš prarastas. Aš pražuvęs“. Pasakė: „Viskas, ką kada nors įgijau, dingo“.

151 Vieną dieną, aš stovėjau štai ten prie kampo, netoli nuo čia, prie vyro, kuris pasikvietė mane prie savo lovos krašto, kai jis buvo bemirštąs. Jis pasakė: „Aš visada norėjau *to ir to*“. Jis pasakė: „Bet aš niekada netarnavau Viešpačiui. Daug kartų aš susilaikiau nuoėjimo prie altoriaus“. Jis pasakė: „Broli Branhamai, pasimelsk, kad Dievas apsaugotų mano mažą mergaitę, kuri namuose, nuo dalykų, kuriuos aš padariau. Galbūt ji galės kažką padaryti dėl Viešpaties“.

152 Aš atsakiau: „To neįmanoma padaryti, broli. Tai, ką būtum padaręs, yra prarasta“. Hm!

153 Stovėjau šalia žmogaus, mačiau kaip jis kovojo su demonais dvidešimt keturias valandas. Sakė, kad demonai stovėjo šalia jo lovos su grandinėmis aplink jų kaklus. Pasakė: „Neleiskite jiems manęs paimti!“ Rėkė; laikiau jį lovoje. Pasakė, „Štai jis stovi. Argi jūs nematote jų? Jie ateina manęs“. Jis per ilgai atidėliojo Dievą. Turėjo pilnus svirnius šieno, pilnus kviečių, puikius lenktyninius žirgus. Metus prieš tai, jis prakeikė Dievą žiūrėdamas Jam į veidą, sudavė savo žmonai užėjimą į bažnyčią. Ar žinote, kas nutiko? Žaibas trenkė į jo svirną ir užmušė jo žirgus, sudegino jo šieną. Ir vyras mirė būdamas kažkokiam apkerėjime, kovodamas su demonais, kad apsigintų.

¹⁵⁴ Ir senas mano draugas (šlovė!) stovi tenai, priėjo kelio pabaigą. Aš paklausiau: „Ar tu išeini, tėti?“

Atsakė: „Štai ir viskas, Bili“.

Aš pasakiau: „Kaip tai?“

¹⁵⁵ Jis atsakė: „Viskas gerai“. Tarė: „Atvesk vaikus prie lovos krašto“. Jis uždėjo savo senas nusilpusias rankas ant kiekvieno iš savo vaikų ir palaimino juos. Pasakė savo dviem sūnums, tarė: „Iškelkite mano rankas, iškelkite jas, kaip padarė Jozuė ir Kalebas“. Mums buvo įdomu, ką jis ketino pasakyti. Jis tarė:

Laiminga diena, laiminga diena,
Nuo tada, kai Jėzus nuplovė mano nuodėmes!
Jis išmokė mane budėti ir melstis,
ir gyventi džiaugiantis kiekviena diena.

Prie kai kurių iš šių dalykų mes turime priėti, draugai! Kiekvienas nori valgyti gerą maistą, vairuoti gražų automobilį ir turėti geriausia, ką mes galime turėti. Aš jo nekaltinu. Su tuo viskas gerai. Dievas nori, kad jūs tai turėtume, bet:

Netrokšk šio pasaulio tuštybės turtų,
Kurie taip greitai nyksta,
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Jie niekada nepraeis!

Pakelkime dabar savo rankas, kol mes dainuojame.

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

¹⁵⁶ Kol mes stovime, tiesiog atsukite ir paspauskite dabar kam nors ranką. Mes toliau pratęsimė šį tarnavimą, tiesiog minutėlę. Bet aš noriu, kad jūs atsistuktumėte, kol mes dainuosime kitą tos dainos posmą.

Laikykis už nekintančios Dievo rankos!

Padaryk tai, tėve! Padaryk tai, tėveli! Dievui! Padaryk tai, vaikeli! Padaryk tai, broli! Padaryk tai, broli!

Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

¹⁵⁷ Argi jūs nesidžiaugiate Juo? Pasakykite: „Amen!“ [Susirinkimas sako: „Amen!“—Red.] Visi, kurie mylite Jį, pasakykite: „Šlovė Viešpačiui“. [„Šlovė Viešpačiui!“] Visi, kurie tikite, kad jūs einate į tą keturkampiu išsidėsčiusį Miestą, pakelkite savo ranką. (Palaikykite ją minutėlę, kol dainuojate.)

Aš keliauju į tą gražųjį Miestą, (O kaip su tuo
yra dabar?)
Viešpats paruošė Saviesiems;
Kur visi atpirktieji iš visų amžių
Giedos „Šlovė“ aplink Baltąjį Sostą;
Kartais aš ilgiuosi Dangaus,
Ir šlovės, kurią ten regėsiu:
Koks tai bus džiaugsmas, kai pamatysiu Savo
Gelbėtoją,
Tame gražiame aukso Mieste.

Ar jums tai patinka?

Aš keliauju į tą gražųjį Miestą,
Mano Viešpats paruošė Saviesiems;
Kur visi atpirktieji iš visų amžių
Giedos „Šlovė“ aplink Baltąjį Sostą;
O, kartais aš ilgiuosi Dangaus,
Ir džiaugsmus aš ten regėsiu:
Koks tai bus džiaugsmas, kai pamatysiu Savo
Gelbėtoją,
Tame gražiame aukso Mieste.

Jūs mylite Jį? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Tuomet:

Pasiimk su savimi Jėzaus Vardą,
Vaike liūdesio ir vargų;
Jis suteiks tau džiaugsmo ir paguodos,
Paimk Jį visur, kur tik eini.

Brangusis Vardas, (Brangusis Vardas!) O, koks
mielas! (O, koks mielas!)
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas;
Brangus Vardas, (Brangus Vardas!) O, koks
mielas!
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas.

Taigi nepamirškite, kito sekmadienio rytą, devynios trisdešimt. Ir tuomet mes pasistengsime, jei Viešpats leis, suspėti laiku, pravesti maldą už ligonius, kito sekmadienio rytą, devynios trisdešimt.

Lenkiamės Jėzaus Vardui,
Klaupiamės prie Jo koju,
Karalių Karaliumi Danguje mes Jį
karūnuosime,
Kai mūsų kelionė bus baigta.

Brangus Vardas, (Brangus Vardas!) O, koks
mielas! (O, koks mielas!)
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas;
Brangus Vardas, (Brangus Vardas!) O, koks
mielas!
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas.

Įsiklausykite į šį posmelį:

Lenkiamės Jėzaus Vardui,
Kaip skydas, nuo visų žabangų;
Kai pagundos apsups tave,
Tyliai maldoje ištark tą šventą Vardą. (Tai
išspręs tai!)

Brangus Vardas, (Brangus Vardas!) O, koks
mielas! (O, koks mielas!)
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas;
Brangus Vardas, (Brangus Vardas) O, koks
mielas!
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas.

Dabar aš perduodu tarnavimą pastoriumi, broliui Nevilui, kad
pasakytų savo baigiamuosius žodžius ir visa, ką jis pasakys.

Šešeriopas Gabrieliaus Apsilankymo Pas Danielių Tikslas LIT61-0730E
(The Sixfold Purpose Of Gabriel's Visit To Daniel)

SEPTYNIASDEŠIMT DANIELIAUS SAVAIČIŲ SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio vakarą, 1961 m. liepos 30 d., Branhamo bažnyčioje Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org